

ΑΠΟΛΥΤΩΣΙΣ

"Ιησοῦς Χριστός ἐγενήθη ἡμῖν σοφία ἀπὸ Θεοῦ, δικαιοσύνη τε καὶ ἁγιασμός καὶ ἀπολύτρωσις" (Α' Κο 1,30)

Προσφύζεις πόρῳ ἰούς Ἑλλήνας.

Ἐάν ὁ Θεός μεθ' ἡμῶν, τίς καθ' ἡμῶν;

Εὐχαριστῶ τὸν Θεόν ὅτι ἔφθασα ἔξωθεν ἐν μέσῳ ὑμῶν, καὶ εἰς ὑμᾶς ἐγγνωμονῶς βαδίσαλα διὰ τὴν χαρὰν μεθ' ἧς μετέσχθητε καὶ τὴν ἀδελφότητος ἐμμελοσύνην ἣν μετέπεινυτε. Αἱ ἡμαῖ δὲ αἱ ἀποδοδεῖσαι εἰς τὴν σημαίαν μας ἡ 12 τοῦ δαρώντος μηνός, καὶ αἱ ἐυλόγησαι περὶ τὴν καθύστερσιν τῆς προσωρινῆς κυβερνήσεως, σὰς γίνονται ἐχέγγυοι, ὅτι ἂν ὁ ῥηδεῖς συκοδὸς δὲν καθυρδῶθῃ αὐτόμη, δὲν δεῖλει ὅμως ἐκτετρασύνῃ ἀφ' οὗ ἡ ἐσωτερικὴ κυβερνησις, δυνατὴ γενομένη διὰ τῶν νόμων, σὰς λυρῶσιν ἀπὸ τὰς μάστιγας τῆς ἀναρχίας καὶ σὰς βέβηλας βαρμυδὸν εἰς τὴν ἡδευτὴν καὶ δολερὴν ἐκτανάργωσιν. Ὁ δὲ βίος μου ὅλος, καὶ ἡ δουλεία ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας ἔστι, καὶ ἡ παρὰ δουλῶν τῆς Εὐρώπης ἰσθμῶν ἐκτετραβευομένη μοι εὐνοία, σὰς ἐγγυῶνται ὅτι συκοδὸν ἄλλον δὲν δεῖλουσιν ἔχει αἱ πράξεις μου ἐγμὴν γὰρ σὰς φυλάττω ἀπὸ τὰς καλαχρήσεις ἀνέξουστου κυβερνήσεως, βάλλων ὑμᾶς ὑπὸ τὴν σκέπην τῶν νόμων.

Ἀθήνη, 20 Ἰανουαρίου 1828.

Ὁ Κυβερνήτης

Ἐλευθέριος Βενιζέλος

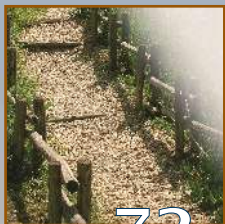
ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ

τεύχος 795, ΜΑΡΤΙΟΣ 2012

Περιεχόμενα

68

72

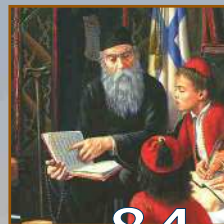

76

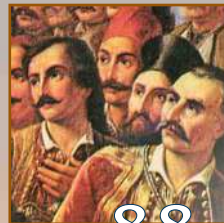
Μέ τό ὄνομά Του	67
Γιά μιὰ καινούργια ἀνατολή	68
Στή σκέπη τῆς Πλατυτέρας (ποίημα)	71
«Πάτερ ἡμῶν»	72
Ψαλμός 29ος: Κραυγή καρδιάς (Β')	73
Ἰκεσία στόν Κύριο	76
Εἶναι καιρός	79
Συζητώντας τά γεγονότα... ..	80
Φιλελλήνων φωνές	82
Τό κρυφό σχολειό	84
Θέλω τή σημαία μου!	86
Διαφορά ἄκρως σημαντική	88
Μιά εὐλογημένη ἀποθήκη πυρομαχικῶν	91
Ἡ Κυρά (διήγημα)	93

82

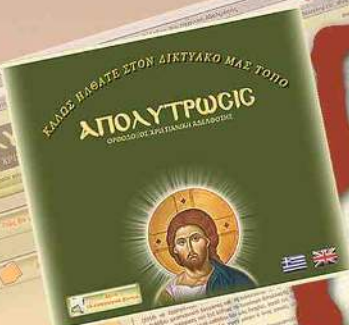

84

88

Γιά τήν Ἀδελφότητα μας καί τίς δραστηριότητές της καθώς καί γιά ἐνδιαφέροντα θέματα, πνευματικά, ἀντιαιρετικά, ἐκπαιδευτικά, μπορείτε νά ἐνημερωθεῖτε ἀπό τήν ἰστοσελίδα μας
www.apolytrosis.gr

A close-up photograph of a person's right hand holding a blue ballpoint pen, writing the words 'La prima' in cursive on a white notepad. The person is wearing a light blue long-sleeved shirt. The notepad is resting on a dark surface.

Ἰγνάτιο, πού φλεγόταν ἀπό θεῖο ἔρωτα, μέχρι τόν ἅγιο Κοσμᾶ τόν Αἰτωλό καί τόν Νικόδημο τόν Ἀγιορείτη, πού ἔχει συντάξει κατανουκτικότερες εὐχές «κατά ἀλφάβητον» γιά τόν Ἰησοῦ, «τό γλυκύ καί πρᾶγμα καί ὄνομα». Ὅλη αὐτή τήν βαθεία πατερική θεολογία μπορεῖ νά τήν βιώνει ἀπλά ὁ κάθε χριστιανός ἐπαναλαμβάνοντας τήν μονολόγιστη εὐχή «Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησόν με»!

Τό ὄνομα δηλώνει τό ἴδιο τό πρό-
σωπο. Ὁ Ἰησοῦς Χριστός ὡς
Θεάνθρωπος εἶναι παντοδύναμος κι αὐ-
τή τήν δύναμή του τήν μεταγγίζει στόν
κάθε πιστό πού τόν ἐπικαλεῖται. Ἔτσι γί-
νεται μαστίγιο καί ὄπλο ἀποτελεσματικό
πού συντρίβει κάθε πειρασμό, τόν ὁποῖο
μέσα μας γεννοῦν τά ἴδια τά πάθη μας ἤ
ἀπ' ἔξω προβάλλει ὁ «πονηρός». Πόσο
παρήγορο καί ἐνθαρρυντικό εἶναι αὐτό
γιά μᾶς τούς ἀπλούς χριστιανούς, πού
δέν ἔχουμε τήν δυνατότητα γιά μεγάλες
προσευχές! Μποροῦμε νά ἐπικοινωνοῦ-
με μέ τόν Κύριο καί μόνο ἐπικαλούμενοι
τό ἅγιο ὄνομά του.

Ἄδελφέ μου, ὅταν σέ ταρασσει ἡ ἀγωνία, ὅταν σέ κυκλώνει τό κακό, ὅταν σέ πιέζουν τά προβλήματα καί σέ φοβίζουν οἱ δυσκολίες, μή χάνεις τό θάρρος σου! Ἔχεις βοηθό καί συμπαραστάτη παντοδύναμο· μή παύσεις νά τόν ἐπικαλεῖσαι. «Ὄνόματι Ἰησοῦ μάλιστα πολεμοῦς»!

ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ - ΜΑΡΤΙΟΣ 2012

Γιά μιὰ καινούργια ἀνατολή

Ἡ ζωὴ τῆς μετανοίας
εἶναι ἡ μουσικὴ ἡμέρα.
Διότι μέ τὴν μετάνοια
ὁ ἄνθρωπος
ἀπὸ τό σκοτάδι
μπαίνει στό φῶς,
ἐγκαταλείπει
τὴν δική του ἀθλιότητα
καί εἰσχωρεῖ
στό μεγαλεῖο τοῦ Θεοῦ.

Στὴν ζωὴ κάθε ἔθνους, κάθε οἰκογένειας ἀλλὰ καί τοῦ καθενός μας ὑπάρχουν ἡμέρες εὐημερίας, δημιουργίας, ἀνάπτυξης, ἀλλὰ καί «ἡμέρες πονηρές». Τότε πόλεμος, σκλαβιά, διασυρμός, πείνα, φτώχεια καί ἐξαθλίωση, ἀπλώνουν τό γκρίζο πέπλο τῆς μιζέριας καί τῆς ἀπελπισίας.

Ἡ πατρίδα μας καί ὅλο τό γένος τῶν Ἑλλήνων ἔχει νά ἀπαριθμήσει πολλές «ἡμέρες πονηρές». Γιά τίς περισσότερες βέβαια εὐθύνεται ἡ δική μας ἀθλιότητα, τὰ δικά μας πάθη. Δέν λείπουν ὁμως καί τὰ δεινά στά ὁποῖα μᾶς ἔρριξαν ἐξωτερικοί ἐχθροί, καθώς βρῆκαν πρόσβαση στοὺς ἐντὸς τῶν τειχῶν Ἐφιάλτες. Ἡ ἀχλὺς τέτοιων ἡμερῶν πέφτει βαρειά στίς καρδιές καί θαμπώνει ἀκόμη καί μέρες γιορτινές καί χαρμόσυνες. Τό μαρτυρεῖ ἡ πικρὴ πείρα τῶν σημερινῶν ἀδιεξόδων.

Ὡστόσο, τὴν μεγάλη διπλὴ γιορτὴ τοῦ Μαρτίου, ἀκόμη καί μές στά σημερινὰ δεινά, δέν μπορεῖ νά τὴν σκιασέι σκοτεινιά καί ἀπελπισία. Εἶναι γιορτὴ πού γεννᾷ τὴν ἐλπίδα στὴν καρδιά τοῦ Ἑλλήνα καί τοῦ κάθε ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος ἔχει συνείδηση τῆς ἀξίας καί τοῦ προορισμοῦ του. Εὐαγγελισμός καί Παλιγγενεσία εἶναι ἔννοιες πού σημαίνουν χαρὰ καί ἐλπίδα. Μηνοῦν λυτρωμό ἀπὸ πνευματικά καί ὑλικά δεσμά καί μάλιστα σέ καταστάσεις δύσκολες καί μὴ ἀναστρέψιμες, κατὰ τὴν ἀνθρώπινη λογική.

Μέσα στό σκοτάδι τῆς ἡ πεσμένη ἀν-

θρωπότητα ἀναζητοῦσε ἓνα ἀστέρι ὁδηγητικό, τὴν ποθητὴ ἀνατολὴ μιᾶς νέας, λυτρωτικῆς ἡμέρας. Καί τό πρόσφερε -ποιός ἄλλος;- ὁ πανάγαθος καί πανοικτίρμων Θεός, πού γι' αὐτό τόν σκοπό, γιά τὴν λύτρωση τοῦ ἀνθρώπου, κατέβηκε ὁ ἴδιος στὴν γῆ. Ἀνέτειλε σάν ἀστέρι ἄδυτο κι ἔφερε τό φῶς τῆς μυστικῆς ἡμέρας, τὴν λύτρωση ἀπὸ τὴν σκλαβιά τῆς ἁμαρτίας, τὴν ἀποκατάσταση στὴν μυστικὴ χαρὰ τοῦ Θεοῦ. Αὐτῆς τῆς γενικῆς καί πανανθρώπινης προσφορᾶς τοῦ Θεοῦ ἀξιώθηκε τό ἐλληνικό γένος μέ ἓναν ἐντελῶς ξεχωριστό καί ἰδιαίτερο τρόπο. Ἡμέρα τοῦ Εὐαγγελισμοῦ ἐζήσε τὴν νεκρανάστασή του μέσα ἀπὸ τὸν τάφο τῆς ἐθνικῆς σκλαβιάς, πού τό καταπίεζε ἐπὶ μισὴ χιλιετία. Γι' αὐτό εἶναι καίριος καί βαθύς ὁ δεσμός τῆς Ἑλλάδος μέ τὴν Παρθένο Μαρία, ἀπὸ τὴν ὁποία ἀνέτειλε ὁ νοητός ἥλιος Χριστός, ὁ ἄδυτος ἀστέρας.

Μέ τὴν ἀπόλυτη ὑποταγὴ πού ἔδειξε στό θέλημα τοῦ Θεοῦ ἡ Παρθένος, ὅταν εἶπε «ἰδοὺ ἡ δούλη Κυρίου· γένοιτό μοι κατὰ τὸ ῥῆμά σου» (Λκ 1,38), ἀξιώθηκε νὰ συλλάβει στὴν μήτρα της τό ἄκτιστο φῶς, τὴν τρισηλίον Θεότητα. Γι' αὐτό στό βιβλίό τῆς Ἀποκαλύψεως προβάλλει ὡς «γυνὴ περιβεβλημένη τὸν ἥλιον» (12,1) καί ἡ Ἐκκλησία μας τῆς ἀπευθύνει τὸν χαιρετισμό· «χαῖρε ἀστέρος ἀδύτου μήτηρ, χαῖρε αὐγὴ

μυστικῆς ἡμέρας»!

Ἀξίζει νὰ σταθοῦμε στὴν θεολογικὴ παραδοξότητα πού παρουσιάζει ὁ χαιρετισμός αὐτός· εἶναι πολὺ διαφωτιστικὴ καί διδακτικὴ. Ὁ ἀστέρας πού ἀνατέλλει ἀπὸ τὴν Παρθένο εἶναι ὁ πλάστης καί δημιουργός της! Πῶς ἀπὸ μία ταπεινὴ κόρη, ἓνα πλάσμα τοῦ Θεοῦ, γεννήθηκε ὁ ἴδιος ὁ Θεός; Μελετώντας τὴν ἱερὴ ἱστορία βλέπουμε ὅτι στὴν περίπτωση τῆς Παναγίας μας συντελέσθηκε μία θαυμαστὴ συναλλαγή: Ἡ Παρθένος πρόσφερε στὸν Θεό τὸν ἑαυτό της, τοῦ δάνεισε τὴν σάρκα της, γιά νὰ σαρκωθεῖ ὁ ἄσαρκος Θεός, γιά νὰ γεννηθεῖ ὁ θεάνθρωπος Ἰησοῦς Χριστός. Στὴν προσφορὰ της αὐτὴ ὁ Θεός ἀνταπέδωσε μία μοναδικὴ καί ἀνεπανάληπτη τιμὴ. Τὴν ἀξίωσε νὰ κυοφορήσει στά σπλάγχνα της τὴν Θεότητα, Αὐτὸν τὸν ἴδιο, καί τὴν κατέστησε Θεόνυμφη, Θεοκυήτορα, Θεοτόκο, ἀλλὰ καί πρῶτο ἀνθρωπόθεο. Τὴν θέωσε! Ἔτσι ἀναδείχθηκε ἡ Παναγία μας «ἀστέρος ἀδύτου μήτηρ καί αὐγὴ μυστικῆς ἡμέρας».

Ἡ πρώτη αὐτὴ ἀνθρωπόθεος ἐγκαινίασε μιὰ νέα ζωὴ, στὴν ὁποία μπορεῖ νὰ μετέχει κάθε πιστό μέλος τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ καινούργια ἡμέρα καί ζωὴ πού ἀνέτειλε ἀπὸ τὴν Παρθένο χαρακτηρίζεται μυστικὴ, διότι τό μεγαλεῖο της δέν γίνεται ἀντιληπτό μέ μόνες τίς αἰσθήσεις τοῦ ἀν-

θρώπου. Δεν ζυγίζεται μέ την ζυγασία ή ευτυχία καί ή γλυκύτητά της, ούτε ό πλοῦτος της προσμετῶται μέ τά μέτρα πού συνήθως χρησιμοποιοῦν οί ἄνθρωποι. Εἶναι μουσικά, διότι ἀνήκουν σέ μία ἄλλη διάσταση, τήν πνευματική, σέ μία ἄλλη συχνότητα, στήν συχνότητα τῆς αἰωνιότητος.

Γιά τόν κάθε χριστιανό ή μουσική ἡμέρα ἀρχίζει νά γλυκοχαράζει μέ τό μυστήριό τοῦ βαπτίσματος, τότε πού πεθαίνει ό παλαιός ἄνθρωπος καί ἀνασταίνεται ἕνας καινούργιος, γιά νά περπατήσει «ἐν καινότητι ζωῆς» (Ρω 6,4), γιά νά ζήσει μία καινούργια ζωή. Ἐπειδή ὅμως καί μετά τό βάπτισμα δέν παύουμε νά ἔχουμε ἀδυναμίες καί ἀτέλειες, ή μουσική ἡμέρα εἶναι ή κατάσταση στήν ὁποία μᾶς εἰσάγει οὐσιαστικά καί μᾶς διατηρεῖ σταθερά ή μετάνοια. Αυτό διδάσκει ή διακήρυξη τοῦ ἀποστόλου Παύλου· ἰδοὺ νῦν καιρός εὐπρόσδεκτος, ἰδοὺ νῦν ἡμέρα σωτηρίας» (Β΄ Κο 6,2). Ἡ ζωή τῆς μετανοίας εἶναι ή μουσική ἡμέρα. Διότι μέ τήν μετάνοια ό ἄνθρωπος ἀπό τό σκοτάδι μπαίνει στό φῶς, ἐγκαταλείπει τήν δική του ἀθλιότητα καί εἰσχωρεῖ στό μεγαλεῖο τοῦ Θεοῦ. Τό μαρτυρεῖ αὐτό ή ζωή τῶν ἁγίων μας, πού εἶναι ὑποδείγματα μετανοίας. Μέ τήν μετάνοιά τους ἔγιναν ἀπό κάρβουνα διαμάντια, ἀπό κοράκια περιστέρια. Κι ἐνῶ ἀκόμη ζοῦσαν

πάνω σ' αὐτή τήν γῆ, ἀπολάμβαναν τήν γλυκύτητα πού παρέχει στήν ψυχή ή χάρη τοῦ Θεοῦ, τήν μουσική ἡμέρα.

Βοηθός ἀποτελεσματικός καί συμπαραστάτης πολύτιμος στόν ἀγώνα τῆς μετανοίας στέκει ή Παναγία Μητέρα τοῦ Κυρίου, πού ὡς μητέρα στοργική παραστέκει τόν κάθε πιστό. «Πολλά γάρ ἰσχύει δέησις μητρὸς πρὸς εὐμένειαν Δεσπότου», βεβαιώνει ή Ἐκκλησία μας. Μέ αὐτή τήν ἐμπειρία ἕνας σοφός διδάσκαλος τοῦ γένους μας, ό Ἡλίας Μηνιάτης, προτρέπει: «Ἐκεῖνο ὁποῦ εἶπε πρὸς Ἀντίπατρον ό μέγας Ἀλέξανδρος, ὁμιλῶντας περὶ Ὀλυμπιάδος τῆς μητρὸς του, πῶς δηλαδή “ἐν δάκρυον τῆς Μητρὸς πολλὰς διαβολὰς ἐξαλείφει”, ἃς εἰποῦμεν ἡμεῖς πρεπωδέστερον διὰ τήν κεχαριτωμένην Μαρίαν, τήν μητέρα μας καί Μητέρα τοῦ Θεοῦ. Πολλά εἶναι αἱ ἁμαρτίαι μας πρὸς τόν Θεόν· μεγάλη εἶναι τοῦ Θεοῦ ή ὀργή πρὸς ἡμᾶς, πλήν ἕνα δάκρυον, ἕνας λόγος, μία μεσιτεία τῆς Θεομήτορος ἐξαλείφει τὰς ἁμαρτίας μας καί σβένει τήν θείαν ὀργήν». Μέ τήν δική της πρεσβεία ἃς χαρίσει ό Κύριος στήν προσωπική ἀλλά καί στήν ἐθνική μας ζωή τήν μουσική ἡμέρα τῆς πνευματικῆς ἀνάτασης, τῆς ἀνόρθωσης καί τῆς σωτηρίας μας.

Στέργιος Ν. Σάκκος

Στή σκέπη τῆς Πλατυτέρας

Καινούργιας μέρας μυστική αύγή,
στ' ἀνοιχτά σου χέρια ὅλη ἡ οἰκουμένη!
Θεία γέφυρα, σκάλα ἀπ' τὰ οὐράνια στή γῆ,
πῶς χωρᾶς τό Θεό μας, τόν ἄδυτο Ἀστέρα,
Παναγία Πλατυτέρα!

Σ' ἀγωνίας ὥρες ποιός παρηγοριά;
Στόν πονεμένο ποιός σταλάζει ἐλπίδα;
Στῆς καρδιᾶς μας τίς μάχες ποιός εἰρήνη σκορπᾷ;
Ποιός γαλήνη χαρίζει στόν κόπο τῆς μέρας;
Παναγία Πλατυτέρα!

Κάθε μας ὕμνος μπρός σου στέκεται φτωχός,
ὦ τραγούδι τῶν Ἀγγέλων,
τοῦ Ἀχώρητου Θεοῦ ἡ μητέρα!
Τ' ἅγια σου χέρια ἄς ὑψώνονται γιά μᾶς,
κι ἄς κυλᾷ κάθε στιγμή, κάθε μας μέρα
στή σκέπη σου, ὦ Πλατυτέρα!

Φ. Μυτιληναίου

«Πάτερ ἡμῶν»

Τά συστήματα ἔχουν τελειώσει. Στή ζωή μας ἀπόμεινε πάλι μόνο ὁ Πατέρας. Ἄν, λοιπόν, σάν τά μικρά παιδιά -μέ τέτοια ἐξάρτηση καί τέτοια ἐμπιστοσύνη- τόν ποῦμε «Πατέρα μας», παύουν συγχρόνως κι ὅλες οἱ μεταξύ μας συγκρούσεις, ἀφοῦ ἀμέσως τότε καταλαβαίνουμε ὅτι δέν ἔχουμε ἄλλον ἐχθρό, ὅλοι μας, παρά μόνον ἕναν, τή φθορά μας, τή θνητότητά μας.

Γι' αὐτήν τή θνητότητα κάναμε τά πάντα γιά νά τήν ξεχάσουμε. Ὅλη ἡ ἱστορία τοῦ κόσμου εἶναι ἡ ἀπάντηση πού ἔδωσε ὁ ἄνθρωπος ἀπέναντι στή θνητότητά του. Τά οἰκοδομήματα πού ὕψωσε, τά ὅπλα πού κατασκεύασε, τά ποιήματα πού ἔγραψε.

Δέν καταφέραμε τίποτα. Γι' αὐτό ἄς ξεχωρίσει πλέον μέσα ἀπ' ὅλα τά ἄλλα ὀνόματα, ἡγετῶν ἐπιφανῶν καί σωτήρων, τό Ὄνομά Του. Ἄς ἔρθει μέσα στίς δημοκρατίες τῶν ἀνθρώπων ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ. Ἄς γίνει αὐτό πού θέλει, ὅπως θέλει, ὅποτε θέλει. Γιατί μόνον ἔτσι ζήσαμε ἔστω λίγες στιγμές, ὅσες ἐμεῖς ἐπιτρέψαμε, τή λύτρωση στή ζωή μας ἀφοῦ, ὅπως ἔλεγε ὁ π. Σωφρόνιος τοῦ Ἑσσεξ, «ἡ μεγαλύτερη κατάρα εἶναι νά μᾶς ἀφήσει ὁ Θεός νά παραδοθοῦμε στοῦ δικό μας θέλημα».

Ὅπωςδήποτε χρειαζόμαστε καί ψωμί. Σκεπάσματα καί ψωμί. Ἀπ' τό ψωμί τῆς ἡμέρας ὅμως μέχρι σ' αὐτά πού συσσωρεύσαμε ἢ ἔστω ἐπιθυμήσαμε ἡ ἀπόσταση εἶναι τεράστια. Ὅλα αὐτά πού μᾶς περισσεύουν καί τά τρώει ἡ πλήξη εἶναι κλεμμένα ἀπ' τό στόμα τῶν φτωχῶν πού τούς τρώει ἡ θλίψη.

Ὅμως τό ψωμί δέν μᾶς χορταίνει καί δέν μᾶς φτάνει, ὅταν δέν φτάνει ἡ καρδιά νά χωρέσει μέσα τούς ἄλλους, νά συχωρέσει. Δέν θά πάψουν ποτέ τά προβλήματα, τά ὑστερήματα καί τά ἀδικήματα πού μᾶς παρέχουν οἱ ἄλλοι. Ἐμεῖς θά τά πάψουμε ξε-

χνώντας τα. Ἄν ξεχάσουμε, θά ξεχάσει καί γιά μᾶς τά δικά μας ὁ Πατέρας.

Ἡ Σαρακοστή εἶναι ὁ κατεξοχήν δρόμος πού ἂν τόν βαδίσουμε μποροῦμε ἔστω γιά λίγο νά ζήσουμε τή Βασιλεία τοῦ Θεοῦ στή ζωή μας μέσα ἀπ' τή σκληρότερη τήρηση τῶν ἐντολῶν Του, νά ἀρκεστοῦμε μόνο στό καθημερινό ψωμί μέσα ἀπ' τήν ἐντονότερη ἄσκηση τῆς νηστείας καί νά χωρέσουμε μέσα μας περισσότερο τούς ἄλλους μέ τή δυνατότερη συναίσθηση τῆς δικῆς μας ἀνεπάρκειας.

Ὅμως δέν τελειώσαμε ἀκόμα. Ὅλα τά παραπάνω κινδυνεύουν νά μή γίνουν καθόλου ἢ νά γίνουν καί νά γίνουν λάθος, μέ ἔπαρση, τυπικότητα καί κακία, ἂν ὁ Πατέρας δέν μᾶς φυλάξει ἀπ' τόν πονηρό πού τόσα μᾶς ἔκανε, ἀλλά παρά ταῦτα ἐμεῖς ἀκόμα δέν μπορούμε νά τόν ἀναγνωρίσουμε πίσω ἀπ' τά ἀμέτρητα προσωπεῖα του, τά παιχνιδιάρικα ξεγελάσματα καί τά εὐλογοφανῆ του ἐπιχειρήματα. Νά τόν ἀναγνωρίσουμε καί νά τόν παραμερίσουμε. Καί κρίμα, πολύ κρίμα νά ἐπιτρέπουμε μόνοι μας σέ ἕνα ποταπό μόρφωμα νά τρέφεται ἀπ' τίς δικές μας ἀπώλειες. Γί' αὐτό, Πατέρα μας, «ῥῦσαι ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ πονηροῦ».

Γιά νά φτάσουμε μέχρι τό τέλος, μέχρι τό Πάσχα, ὅπου ὁ Υἱός τοῦ Πατρός -γιατί μόνον διά τοῦ Υἱοῦ ἐρχόμαστε πρὸς τόν Πατέρα- θά μᾶς χαρίσει μιᾷ ἄλλῃ ζωῇ «ὡς ἐν οὐρανῷ καί ἐπὶ τῆς γῆς». Ναί, γιατί ὅσο ἀπίστευτο, περίεργο, ἄκαιρο ἢ παιδιάστικο καί νά μᾶς φαίνεται, ὥστόσο ἐκτός ἀπ' τή γῆ ὑπάρχει καί ὁ οὐρανός.

Ζ.Γ.

Ψαλμός 29ος: Κραυγή καρδιᾶς

Β'

Ὁ Δαβίδ θέλει νά δοξολογήσει τόν Θεό μ' ὅλη τή δύναμη τῆς καρδιᾶς του. Δέν τόν ἔσωσε μόνον ἀπό βέβαιο θάνατο· δέν τόν ἔσωσε μόνον μέ τά ἴδια τά παντοδύναμα καί στοργικά του χέρια. Εἶναι κάτι ἀκόμη πού κάνει τήν ψυχὴ τοῦ Δαβίδ νά πάλλει ἀπό εὐγνωμοσύνη· οὐκ εὐφρανας τοὺς ἐχθρούς μου ἐπ' ἐμέ (στ. 2). Δέν ἐπέτρεψε νά χαροῦν οἱ ἐχθροὶ του. Αὐτοὶ θά πανηγύριζαν γιά τήν ἀπώλειά του. Χαιρέκακα θά ἔλεγαν: «Καλά νά πάθει!». Τόσο τόν ἀποστρέφονταν, ὥστε ὁ θάνατός του θά ἦταν ἡ μεγάλη τους εὐφρο-

σύνη. Κι αυτό πού ιδιαίτερα πλήγωνε και πονούσε τόν προφήτη ήταν ότι οι έχθροί του ήταν έχθροί του Θεού και θά έβρισκαν εύκαιρία νά προσβάλουν τό όνομα του Θεού πού αυτός λάτρευε και αγαπούσε.

Ό Δαβίδ ένωθε πολύ οικείο τόν Θεό, τόν ένωθε δικό του· *Κύριε ό Θεός μου* (στ. 3), τόν όνόμαζε. «Ού πάντων Θεός ό Θεός, αλλά τών οικειωθέντων αὐτῷ διὰ τῆς αγάπης», σχολιάζει ό Μ. Βασίλειος. Τήν οικειότητα μέ τόν Θεό δέν τή ζοῦν όλοι, αλλά μόνον εκείνοι πού τόν αγαποῦν. Καί ή οικειότητα κάνει θερμότερη τήν προσευχή, τήν κάνει «κραυγή καρδιάς»· *έκέκραξα πρός σε* (στ. 3), ψάλλει ό Δαβίδ. Στο ρήμα αυτό κρύβεται όλη ή αγωνία του και για τήν υγεία του και για νά μή χαροῦν οι έχθροί του Θεού μέ τή συντριβή του. Συνάμα όμως κρύβεται και ή δυνατή πίστη, ή ζωντανή του έλπίδα, ή βεβαιότητα ότι ό δικός του Θεός έχει τή δύναμη ακόμη και νεκρούς νά αναστήσει.

Μιά τέτοια επίμονη, κραυγαλέα προσευχή δέν ήταν δυνατόν νά μήν τήν ακούσει ό Θεός. Πραγματικά, θαυμάζει και ό Δαβίδ πόσο γρήγορα έπενέβη ό Θεός του· *Κύριε ό Θεός μου, έκέκραξα πρός σέ, και ιάσω με* (στ. 3). Μόλις ὕψωσε τήν κραυγή του, έλαβε άμέσως τήν ίαση. Βέβαια, πολλές φορές ό Θεός για νά γυμνάσει τόν προσευχόμενο δέν άπαντᾷ άμέσως. Στην περίπτωση όμως του Δαβίδ δέν υπήρχαν περιθώρια. Βρισκόταν στό χεῖλος του γκρεμοῦ, στή θύρα του τάφου, και ό Θεός τόν άρπαξε

και τόν έσωσε.

Ήταν, πράγματι, πολύ βαρειά εκείνη ή άρρώστια του Δαβίδ. Ήθεραπεία του έμοιαζε μέ νεκρανάσταση· *Κύριε, άνήγαγες έξ ᾄδου τήν ψυχήν μου, έσωσάς με άπό τών καταβαινόντων εις λάκκον* (στ. 4). Πολύ παραστατική ή εικόνα, και συνάμα προφητική, για τήν άνάσταση τών νεκρών. Ό Θεός σώζει άπό τόν άδη τίς ψυχές και άπό τό λάκκον, δηλαδή άπό τόν τάφο, τά σώματα.

Πώς νά έκφράσει ό Δαβίδ τήν εύχαριστία του για μία τόσο μεγάλη εύεργεσία; Βρίσκει φτωχά τά λόγια του. Γι' αυτό άπευθύνεται στους όσίους, στους έκλεκτούς του Θεού· *ψάλατε τῷ Κυρίῳ, οί όσιοι αὐτοῦ, και έξομολογεῖσθε τῇ μνήμῃ τῆς αγιωσύνης αὐτοῦ* (στ. 5). Ή καρδιά του, θαρρεῖς, συντονίζεται μέ του άποστόλου Παύλου (βλ. Β' Κο 15· 9,12· Έφ 5,4· Φι 4,6· Κλ 2,4· 4,2· Α' Τι 2,1· 4,3). Καί οι δύο δέν χορταίνουν νά εύχαριστοῦν τόν Θεό και παρακινοῦν και άλλους σέ εύχαριστία. Οι όσιοι, έξάλλου, οι εύσεβεῖς, οι άνθρωποι του Θεού εῖναι ή πνευματική οικογένεια του Δαβίδ. Όταν σέ μία οικογένεια γίνεῖ ένα θαῦμα, εῖναι δυνατόν νά μή συμμετέχουν στην εύχαριστία πρός τόν Θεό όλα τά μέλη;

«Έξομολογοῦμαι» στή γλῶσσα τῆς αγίας Γραφῆς σημαίνει «έξωτερικεύω τόν έσωτερικό μου κόσμο». Κι άλλοτε μεταφράζεται «έξαγορεύω τά άμαρτήματά μου», όταν όμολογῶ τήν άθλιότητά μου· άλλοτε πάλι μεταφράζεται «δοξολογῶ», όταν ή καρδιά μου εῖναι πλημμυρισμένη άπό θεῖο έρωτα, άπό

θαυμασμό καὶ ἐνθουσιασμό γιὰ τὰ μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ. *Μνήμη τῆς ἀγιωσύνης* σημαίνει «τό ὄνομα τοῦ ἁγίου Θεοῦ». Στόν ψαλμό 134 (βλ. στ. 13), ἐφαρμόζοντας τόν συνωνυμικό παραλληλισμό, διαπιστώνουμε ὅτι ἡ λέξη *μνήμη* σημαίνει τό ὄνομα. Οἱ ἰουδαῖοι ἀπό σεβασμό ἀπέφευγαν νά προφέρουν τό κύριο ὄνομα τοῦ Θεοῦ. Ὅπως γιὰ τούς βασιλεῖς συνηθιζόταν νά χρησιμοποιεῖται ἀντί τοῦ ὀνόματος τους ὁ τίτλος «ἡ αὐτοῦ μεγαλειότης», ἔτσι καί οἱ ἰουδαῖοι ἀντί τοῦ «Γιαχβέ» (βλ. Ἔξ 3,15) χρησιμοποιοῦσαν συνήθως ἐπίθετα, ὁ ἅγιος, ὁ δυνατός κτλ. Στόν ψαλμό χρησιμοποιεῖται ἡ λέξη *ἀγιωσύνη*.

Στόν ἐπόμενο στίχο ὁ ψαλμωδός Δαβίδ ἐξηγεῖ γιὰ ποιοῦ λόγο καλεῖ σέ δοξολογία τούς ὅσιους τοῦ Θεοῦ· *ὅτι ὀργή ἐν τῷ θυμῷ αὐτοῦ, καὶ ζωὴ ἐν τῷ θελήματι αὐτοῦ* (στ. 6). Ὁ Μ. Βασίλειος διευκρινίζει ὅτι *θυμός* εἶναι ἡ ἀπόφαση τοῦ Θεοῦ νά τιμωρήσει τόν ἔνοχο, ἐνῶ *ὀργή* εἶναι ἡ τιμωρία πού ἐπιβάλλεται. *Θυμός*, δηλαδή, εἶναι ὁ ἐσωτερικός βρασμός, ἐνῶ *ὀργή* ἡ ἐκδήλωσή του. Τό νόημα τοῦ στίχου εἶναι: Ὁ Θεός τιμωρεῖ, αὐτό πού θέλει ὅμως δέν εἶναι ἡ τιμωρία, ἀλλά ἡ ζωὴ καὶ ἡ σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου. Τό θέλημα τοῦ Θεοῦ ταυτίζεται μέ τήν καλοσύνη, μέ τήν ἀγαθοσύνη. Ἀντί γιὰ τιμωρία θέλει νά χαρίζει λύτρωση καὶ ζωή. Ὁ μακρόθυμος καὶ πολυέλεος Θεός «πάντας ἀνθρώπους θέλει σωθῆναι καὶ εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν» (Α΄ Τι 2,4). «Τῇ ζωῇ τῇ χαρίζει ὁ Θεός στόν καθένα μέ τό θέλημά του,

ἐνῶ τήν ὀργή ὁ καθένας μόνος του τήν ἀποταμιεύει γιὰ τόν ἑαυτό του», τονίζει ὁ Μ. Βασίλειος παραπέμποντας στήν πρὸς Ρωμαίους Ἐπιστολή (2,5).

Γι' αὐτό, *τὸ ἐσπέρας αὐλισθήσεται κλαυθμός καὶ εἰς τὸ πρωῒ ἀγαλλίασις*. Ὁ ψαλμωδός προσωποποιεῖ τόν κλαυθμό. Τόν παρουσιάζει σάν ἕναν ὁδοιπόρο, πού δέν θέλουμε νά τόν φιλοξενήσουμε, ἀλλὰ αὐτός ἀπλώνει τήν κάπα του καὶ περνᾷ τὴ νύχτα του στήν αὐλή μας. Τό πρωῒ ὅμως, πρὶν ἀκόμη ὁ ἥλιος ἀνατείλει, ὁ ἀνεπιθύμητος ἐπισκέπτης σηκώνεται καὶ φεύγει. Ἡ τιμωρία πού ἐπιβάλλει ἡ δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ, ἐπειδὴ νικᾷ ἡ εὐσπλαγχνία του, δέν διαρκεῖ πολὺ. Μόνον τόσο ὅσο χρειάζεται γιὰ νά μᾶς ταρακουνήσει, νά μᾶς ξυπνήσει ἀπὸ τό λήθαργο τῆς ἀμαρτίας. Ὁ προφήτης Ἡσαΐας μεταφέρει τόν ἀδιάψευστο λόγο τοῦ Θεοῦ· «χρόνον μικρὸν κατέλιπόν σε καὶ μετ' ἐλέους μεγάλου ἐλέησω σε, ἐν θυμῷ μικρῷ ἀπέστρεψα τὸ πρόσωπόν μου ἀπὸ σοῦ καὶ ἐν ἐλέει αἰωνίῳ ἐλέησω σε» (54,7-8). Μόλις ὁ Θεός δεῖ τὴ μετανοιά μας, στέλνει ἀμέσως τό ἔλεός του, ἐκδηλώνει τήν ἀπειρὴ ἀγάπη του· «οἱ σπείροντες ἐν δάκρυσιν ἐν ἀγαλλιάσει θεριοῦσι», διαβάζουμε σ' ἕναν ἀπὸ τούς ψαλμούς τῶν Ἀναβαθμῶν (125,5). Ὁ Θεός ἐπιτρέπει τόν πόνο μόνον μέχρις ὅτου γίνεῖ γιὰ μᾶς ἕνα σχολεῖο ἢ μᾶλλον ἕνα ἰατρεῖο πού θεραπεύει τὰ πάθη τῆς ψυχῆς μας.

Βενιαμίν

Ἰκεσία στὸν Κύριο

Κύριε τῶν δυνάμεων, μεθ' ἡμῶν γε-
νοῦ. Ἄλλῃ γὰρ ἐκτός σου βοηθὸν ἐν θλί-
ψεσιν οὐκ ἔχομεν,

Κύριε τῶν δυνάμεων, ἐλέησον ἡμᾶς!

Πανάγαθε Θεέ καὶ Πατέρα μας, σέ δο-
ξάζουμε καὶ σέ ὕμνοῦμε, σέ ἐλόγοῦμε καὶ
σέ εὐχαριστοῦμε γιὰ τὴν πολλὴν φιλανθρω-
πία καὶ τὸ ἀπειρο ἐλεός σου, χάρις στὸ ὁ-
ποῖο ἀπολαμβάνουμε τὸ πλεῖθος τῶν ἐλό-
γιῶν σου στὴν ζωὴ μας, παρά τὴν τόση
ἀναξιότητα καὶ ἀμαρτωλότητα μας.

Ἰδιαίτερα σέ εὐχαριστοῦμε, διότι σέ μᾶς χάρισες μία πατρίδα τόσο γεν-
ναιόδωρα ἐλόγημένη ἀπὸ τὸ ἅγιο χερί σου. Σὸ, Κύριε, ἐεργέτησες τὴν Ἐλ-
λάδα μας μὲ πολλὰ ἀγαθὰ, πνευματικὰ καὶ ὄνικα. Τὴν πλούτισες μὲ τόσοις
ἀγίοις, πατέρες, μάρτυρες καὶ νεομάρτυρες. Ἐκτός ἀπὸ τὴν φυσικὴ ὁμορφία
ποῦ ἔδωσες στοὺς τόπους της, προίκισες τὴν γῆ καὶ τὸ ὕπεδαφος καὶ τίς
θάλασσές της μὲ πλουτοπαραγωγικὴς πηγές, ὥστε νὰ εἶναι μία πλούσια χώ-
ρα. Σὸ τὴν κατέστησες φάρο ὁδηγητικὸ καὶ φωτισμένο δάσκαλο τῆς οἰ-
κουμένης μὲ τὴν ὀρθόδοξη πίστιν, μὲ τὴν ἐνδοξη ἱστορία καὶ τὸν λαμπρὸ
πολιτισμὸ, ποῦ μὲ τὴν δική σου εὐνοία ἀνέπτυξε.

Ἐμεῖς ὅμως, Κύριε, ἐναντὶ ὧν αὐτῶν τῶν ἀναρίθμητων ἐεργεσιῶν σου
φανήκαμε ἀχάριστοι, ἄρχοντες καὶ ἡλῶς. Ἀλλοτριωθήκαμε καὶ ἀποξενωθήκαμε
ἀπὸ Ἑσένα τὸν ἐεργέτην μας· σέ ἀπομακρόναμε καὶ σέ ἐξορίσαμε ἀπὸ τὴν
ζωὴ μας· καταπατήσαμε τὸ Ἐδαγγέλιό σου καὶ θεσπίσαμε νόμους ἀντιεαγγελ-
λικούς. Μιμηθήκαμε τὴν συμπεριφορὰ ἐκείνων τῶν ἀγνωμόνων Ἑβραίων, ποῦ
προτίμισαν τὸν Βαραββᾶ καὶ καταψήφισαν Ἑσένα, τὸν ἀναμάρτητο Ἰησοῦ.
Δολοφονήσαμε ἕνα ἄξιο καὶ ἅγιο κυβερνήτη στὴν πόρτα τῆς ἐκκλησιᾶς, τὴν
ῥα ποῦ ἐκεῖνος πῆγαινε νὰ λειτουργηθεῖ μὲ τὴν Σύνουν στὸ χερί, ἕνα πρωῒνὸ
Κυριακῆς. Καὶ ἐξακολουθοῦμε, μὲ τὴν ἴδια ἀπερισκεψία καὶ κακουργία, νὰ
ἐξοντώνουμε ἀνθρώπους ἀρτίους καὶ ἱκανοὺς νὰ ἐργασθοῦν γιὰ τὸ καλὸ τῆς πα-
τρίδος, ἐνῶ ἐπιζητοῦμε καὶ προβάλλουμε ἄρχοντες «συνεταίρους κλεπτῶν καὶ
κακούργων», ὅπως θὰ ἔλεγε ὁ προφῆτης Ἡσαΐας. Ἐμεῖς τοὺς ἐκλέξαμε ἐκεί-
νους ποῦ μᾶς ὁδήγησαν στὰ σημερινὰ ἀδιέξοδα. Ἐμεῖς, σαχνηνευμένοι ἀπὸ τὸν
εὐκόλο πλουτισμὸ, τοὺς ἀνεχθήκαμε νὰ ἐξανεμίζουν ὄχι μόνο τὸ δημόσιο χρῆμα
ἀλλὰ καὶ τίς περιουσίες τόσων πολιτῶν, πλουσίων καὶ πτωχῶν, ποῦ παρασύρ-
θηκαν στὴν παγίδα τοῦ χρηματιστηρίου, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ χάσουν ὄχι μόνο

τίς οἰκονομίες τοὺς ἀλλήλα - πολλοί - καί τήν κοινωνική ὑπόσχεση καί τήν οἰκογενειακή εἰρήνη καί τήν ὀχρεία καί τήν ἴδια τήν ζωή τοὺς· πόσα δράματα δέν εἶδαμε, πόσα θόματα δέν θρηνήσαμε!

Μετά ἀπό ὅλα αὐτά οἱ δοσίλογοι ἄρχοντες μας, πού ἄδειασαν τά ταμεῖα τοῦ κράτους καί τά ξαναγέμισαν μέ δανεικά, τά ὁποῖα ἐπίσης κατασπατάλησαν, μᾶς ὁδήγησαν στήν οἰκονομική κρίση, μᾶς ἐξετέλεισαν διεθνῶς καί μᾶς ὑποδοῦλωσαν οἰκονομικῶς στοὺς τραπεζίτες καί τοὺς τοκογλύφους. Καί φθάνουν σήμερα νά συνομιλοῦν κρυφά μέ τοὺς ἀδίστακτους δανειστές μας καί νά παζαρεύουν ἐδάφη ἐλληνικά, πού τά ἔχουν ποτίσει μέ τό αἷμα τοὺς οἱ προηγουμένους γενιές. Κι ὥσπου νά μᾶς πουλήσουν, χαρατσώνουν μέ φόρους ἀβάσταχτους τόν ταλαίπωρο λαό, πετσοκόβουν τοὺς μισθοὺς καί γραμιδίζουν τίς συντάξεις τῶν φτωχῶν, ἐνῶ μέ ἕναν παράδοξο τρόπο κρατοῦν σχεδόν ἀμείωτες τίς δικές τοὺς παχυλές ἀποδοχές.

Κόριε, σῶσε τήν Ἑλλάδα μας, διότι χάνεται, παραδίδεται στόν ὀλεθρο, βρίσκεται ἤδη στό χεῖλος τοῦ κρημνοῦ. Μόνον ἐσύ μπορείς νά τήν σώσεις, ἀπλῶνοντας τό παντοδύναμο καί στοργικό σου χέρι. Καί θά τήν σώσεις, ἂν μετανοήσουμε! Δός μας, Κόριε, μέτανοια ἀληθινή, σάν ἐκείνη τῶν Νινευϊτῶν, πού ἀπέτρεψε τήν καταστροφή τοὺς!...

Θέλωμε, Κόριε, νά σέ ἱκετεύσουμε καί γιά τήν Ἐκκλησία σου. **Κόριε, Κόριε, Κόριε, ἐπίβλεπον ἐξ οὐρανοῦ καί ἶδε καί ἐπίσκεψαι τήν ἀμπελὸν**

ταύτην καὶ κατάρτισαι αὐτήν, ἣν ἐφύτευσεν ἡ δεξιὰ σου! Ἀνόρθωσε, Κόριε, τήν Ἐκκλησία μας. Καθάρισέ τήν ἀπὸ ἀκάθαρτα στοιχεῖα καί σκανδαλοποιά πρόσωπα. Ἀπάλλαξέ τήν ἀπὸ τό ἄγχος πού χρόνια τώρα τήν ταιλαιπωρεῖ καί γίνεται αἰτία πολλῶν συμφορῶν. Κράτησε ἐνωμένη τήν ἐκλεκτή Ἱεραρχία μας καί ἐνίσχυσε τό ἐδλόγημένο ἔργο πού ἐπιτελοῦν τόσες μιτροπόλεις καί ἐνορίες στόν κοινωνικό καί φιλανθρωπικό τομέα, τρέφοντας καί συντρέχοντας χιλιάδες ἀνθρώπους. Ἐδλόγησε, ὥστε νά διατηρηθεῖ καί νά ἐπεκταθεῖ αὐτό τό ἔργο, ἀλλήλα καί πνευματικά νά ἀναβαθμισθεῖ. Μέ τό παράδειγμά της ἡ Ἐκκλησία μας νά δίνει τήν ζωντανή μαρτορία τοῦ «ἀληθῶς ἀνέστη», πού θά βεβαιώνει τόν φοβισμένο λαό ὅτι «Χριστός ἀνέστη» καί θά τοῦ ἐμπνέει ἐλπίδα, αἰσιοδοξία καί παρηγοριά.

Ἐδλόγησε, Κόριε, ἐδλόγησε, σέ παρακαλοῦμε, μέσα στήν Ἐκκλησία καί ὅλες τίς ὁρθόδοξες χριστιανικές ἀδελφότητες, μοναστικές καί ἱεραποστολικές. Ἀσφάλισε τήν ἐνότητά τοὺς ἀπὸ κάθε ἐσωτερική κρίση καί ἐξωτερική ἐπιβουλή. Βοήθησε ὥστε νά ἐργάζονται μέ ἀφροσύνη καί μέ τήν χάρι σου νά ἐκπληρώνουν τοὺς μεγάλους σκοποὺς τοὺς, ἀσκηση καί προσευχή, ἱεραποστολή καί κατήχηση.

Ἰδιαίτερα, Κόριε, σέ παρακαλῶ νά ἐδλογεῖς τίς ἀδελφότητες στίς ὁποῖες ἡ χάρι σου μέ ἀξιώνει νά διακονῶ ἐδῶ καί μισό αἰῶνα, τήν ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΗ καί τήν θυγατρική της ἀδελφότητα ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΕΛΠΙΔΑ. Μνημό-

νευσε, Κόριε, καὶ ἐβλόγησε τὸν πρόεδρο καὶ τὸ Διοικητικὸ Συμβούλιον τῆς ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΕΩΣ, ὅλους τοὺς καλοὺς συνεργάτες, παλικοὺς καὶ νεωτέρους, καὶ ὅλους τοὺς ἀκροατὲς ποὺ μαθητεύουν στίς κεντρικὲς αἱθουσες καὶ στὰ παραρτήματα τῆς ἀδελφότητος. Ἐβλόγησε τοὺς νέους μας, τὸν σὺνδεσμον ΑΥΧΛΟΣ. Κράτησε τὰ παιδιὰ σου σταθερὰ στήν πίστιν καὶ καθαρὰ στήν ἀγνότητα. Σὸ νὰ ἐμπνέεις, νὰ κατευθύνεις καὶ νὰ ἐπιστατεῖς σὲ ὅσες τίς ἐκδηλώσεις τους, στίς συνάξεις τῶν μαθημάτων, στίς κατασκηνώσεις, στίς ἐκδρομὲς, στίς τελετὰς τους. Στήριξε καὶ ἀσφάλισε, Ἐσὺ, τὴν χριστιανικὴ νεολαία τῆς πατρίδος μας καὶ ὅπου γῆς.

Ἐβλόγησε, Κόριε, τὸ ἔργο τοῦ βιβλιοπωλείου καὶ τοῦ περιοδικοῦ μας, νὰ διαδίδεται γραπτὸς ὁ λόγος σου καὶ νὰ διαγγέλληται τὸ λοτρωτικὸ μήνυμα στίς ψυχὰς ποὺ τὸ περιμένουν. Ἐβλόγησε τὴν ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ἘΛΠΙΑ, τὰ ἡγετικά στελέχη καὶ τὸ πλῆθος τῶν μελῶν της καὶ μαζί μέ τὴν ποσοτικὴ αὐξηση χάριζε Ἐσὺ καὶ τὴν ποιοτικὴ τελειότητα τῆς χάριτός σου στήν κάθε ψυχή. Ἀσφάλισε στήν χάριν σου τίς ἀφιερωμένους ψυχὰς ποὺ διακονοῦν σὲ διάφορα μέρη τῆς πατρίδος μας καὶ στήν Κοροτσά. Ἐβλόγησε τὰ Ἐκπαιδευτήρια τῆς ἘΛΠΙΑΣ, τὸν Παιδικὸ Σταθμὸ, τὸ Νηπιαγωγεῖο, τὸ Δημοτικὸ, τὸ φοιτητικὸ Οἰκοτροφεῖο.

Κόριε, ἐβλόγησε, σὲ παρακαλοῦμε, ὅλους ἐκείνους ποὺ προσεύχονται γιὰ τὴν προκοπὴ τοῦ ἔργου μας· χάρισε τὰ πρὸς σωτηρίαν αἰτήματα σὲ ἐκείνους ποὺ ζητοῦν τὴν προσευχή μας· ἐλέησε καὶ φώτισε ἐκείνους ποὺ μᾶς ἐχθρεύονται καὶ μᾶς πολεμοῦν· ἐλέησε καὶ ἐμένα τὸν ἁμαρτωλὸ δοῦλόν σου, Κόριέ μου!

Πᾶσαι τῶν ἀγγέλων αἱ στρατιαί, Πρόδρομε Κυρίου, ἀποστόλων ἡ δωδεκάς, οἱ ἄγιοι πάντες μετὰ τῆς Θεοτόκου, ποιήσατε πρεσβείαν εἰς τὸ σωθῆναι ἡμᾶς. Ἀμήν!

Σ. Σ.

ΔΩΡΕΕΣ

Γιὰ τὴν Ἀδελφότητα

* ΑΡΠΑ Α.Ε. 500€ * Ἀνθυμίδου Εὐαγγελία 50€ * Κωσταντῆς Γεώργιος 80€ * Παπαδοπούλου Πηνελόπη 1.000€ * Φαχαντίδης Ἀριστοτέλης 200€.

Γιὰ τὸ Περιοδικό

* Ἀδαμίδου Ρούλα 10€ * Ἀλμπανάκη Εὐστρατία 10€ * Ἀποστολίδου Σταυρούλα 10€ * Ἀρχοντίδου Σοφία 10€ * Βασιλειάδου Μαρία 10€ * Βουδιώνη Ἰωάννα 10€ * Ζαχιλᾶ Εὐαγγελία 10€ * Κούστα Δήμητρα 10€ * Κράλια Βασιλική 10€ * Κυριαζή Πολυξένη 10€ * Παπαδήμας Ἀθανάσιος 10€ * Προύσεως Γεωργία 10€ * Σκαραμαγκᾶ Ἀργυρῶ 50€ * Στεφανίδου Κατερίνα 10€ * Τριανταφυλίδου - Τουμανίδου Ἀρετὴ 10€ * Τουλούπης Ἰάκωβος 70€ * Ἀνώνυμος 50€.

Γιὰ τὴ Φιλανθρωπία

* Ἀνώνυμος 55€.

Γιὰ τίς Φυλακές

* Ἀνθυμίδου Εὐαγγελία 250€.

«Κύριε Δ/ντά,

Ὁ μυθικός Κρόνος ἔτρωγε τὰ παιδιά του καί ἡ λεγόμενη "Μείζων καί Ὑπερτελής Σύνοδος" τοῦ Φαναρίου ἀφόρισε, ὄχι κανέναν αἰρετικό, ἀλλά τόν ὑψιπέτη ἀετό τῆς θεολογίας, θεολόγο καί φιλόλογο κ. Νικόλαο Σωτηρόπουλο.

Ἡ ἐν λόγω ἐνέργεια προκάλεσε (ὅπως ἦταν φυσικό) θλίψη, ὀργή καί ἀγανάκτηση στόν πιστό ὀρθόδοξο λαό, γιατί ἔγινε χωρίς ἀπαγγελία συγκεκριμένης κατηγορίας, χωρίς κλήση σέ ἀπολογία καί χωρίς κοινοποίηση τῆς ἀποφάσεως στόν ἴδιο. Εἶναι μιά καταδίκη χωρίς δίκη!... Εἶναι ἀπορίας ἄξιο ὅτι ἡ ἐν λόγω Σύνοδος τοῦ Φαναρίου δέν ἔλαβε ὑπόψη της τὰ τῆς Δ' Οἰκουμενικῆς συνόδου "ΜΗΔΕΝΑ ΔΙΚΑΖΕΙΝ ΑΝΑΠΟΛΟΓΗΤΟΝ" καί "ΑΠΟΝΤΑ ΟΥΔΕΙΣ ΚΑΤΑΚΡΙΝΕΙ".

Επί 18 ἔτη μέχρι σήμερα ὁ ἀφορισμός παραμένει, καίτοι ἡ ἀδικία εἶναι κραυγαλέα καί πολλά ἄρθρα καί σχόλια ἐγράφησαν ὑπέρ τοῦ κ. Σωτηρόπουλου καί ἐναντίον τοῦ ἀδικου καί ἀντικανονικοῦ ἀφορισμοῦ.

... Εἶναι γνωστή στόν ἑλληνικό λαό ἡ λαμπρή θεολογική συγκρότηση τοῦ κ. Ν. Σωτηρόπουλου, ὁ ὁποῖος, ἂν καί εἶχε ὄλες τίς προϋποθέσεις γιά νά ἀκολουθήσει παν/κή σταδιοδρομία, ἐπρωτίμῃσε τό "λάθε βιώσας" κι ἀφίερωσε ἀνιδιοτελῶς τόν ἑαυτό του στήν ἱεραποστολή. Ἐπί 40 ὁλόκληρα χρόνια περιοδεύει στό ἐσωτερικό καί ἐξωτερικό (Αὔστραλία, Καναδᾶ, Η.Π.Α.) ἀγωνιζόμενος γιά τήν Ὁρθοδοξία.

... Ἦδη εἶναι καιρός νά λυθεῖ ὁ ἀδικος αὐτός ἀφορισμός, ὁ ὁποῖος κατά τούς λόγους ἀειμνήστου ἱεράρχη τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας "εἶναι μιά ὑπόθεση, ἡ ὁποία προκαλεῖ πολλήν

ἐντροπήν".

Παναγιώτης Ε. Πυρομάλλης
Συνταξ. Δ/ντῆς Γυμνασίου»
(περιοδ. «Τά νειάτα», φ. 379)

Σύμβολο τῆς ἐνωμένης Ὁρθοδοξίας καί σημεῖο ἀναφορᾶς τῆς ἀπανταχοῦ τῆς γῆς ρωμιοσύνης τό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο ἐμπνέει τό σεβασμό καί τήν εὐλάβεια σέ κάθε πιστό. Ἰδιαίτερα στίς μέρες μας μέ ἀγωνία παρακολουθοῦμε τίς ἐξελίξεις, καθῶς ἡ ἐχθρότητα τοῦ τουρκικοῦ περιβάλλοντος περισφίγγει τόν κλοιό.

Ἐντούτοις ἡ ἀγάπη καί ὁ σεβασμός μας δέν μᾶς ἐμποδίζει νά ἐκφράσουμε, μέ ἐλπίδα γιά τό καλύτερο, τήν πικρία καί τόν πόνο μας γιά ἓνα σοβαρό γεγονός, τό ὁποῖο χρονίζει ὡς μή ὤφειλε. Πρόκειται γιά τήν ἀντιευαγγελική, ἀντικανονική καί ἀδικη ἀπόφαση τῆς μείζονος καί ὑπερτελοῦς Συνόδου κατά τοῦ κράτιστου θεολόγου, πιστοῦ καί ἀφοσιωμένου μέλους τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας κ. Ν. Σωτηρόπουλου. Ἄν καί πλῆθος ἀρχιερεῖς καί ἱερεῖς προσπερνώντας τόν ἀδικαιολόγητο ἀφορισμό τοῦ προσφέρουν τὰ ἄχραντα μυστήρια καί τόν καλοῦν ὡς ὁμιλητή στίς ἐνορίες καί στίς μητροπόλεις τους, περιμένουμε μιά νέα ἀπόφαση τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ἡ ὁποία θά ἀποκαθιστοῦσε τήν ἀδικία ἀλλά καί τό κύρος καί τήν αὐθεντία τῆς Συνόδου. Γι' αὐτό μέ χαρά εἶδαμε δημοσιευμένη τήν ἐπιστολή πού παραθέσαμε στό περιοδικό «Τά νειάτα» φίλα προσκείμενο στό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο καί πάντοτε μετά σεβασμοῦ ἀναφερόμενο στό πρόσωπο τοῦ Παναγιωτάτου Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου.

Στ. Ν. Σάκκος

Μάρτυρας

Ὁ ἀρχιεπίσκοπος Ἀχρίδος Ἰωάννης βρίσκεται καί πάλι στίς φυλακές τῶν Σκοπίων. Ἡ κατηγορία γιά οικονομικές ἀτασθαλίες εἶναι ἀνυπόστατη. Ἡ ἀληθινή αἰτία εἶναι ἡ ἄρνησή του, παρά τίς ἐπαναλαμβανόμενες φυλακίσεις, νά προσχωρήσει στή σχισματική «ἐκκλησία» τῶν Σκοπίων. Τήν ἀποφυλάκιση τοῦ μάρτυρα ἀρχιεπισκόπου ζητοῦν οἱ ὀρθόδοξοι ἱεράρχες τῆς Βορείου καί Κεντρικῆς Ἀμερικῆς, μέ αἴτημά τους στό State Department, στό Κογκρέσο καί στή Γερουσία τῶν ΗΠΑ.

Φαίνεται πῶς δέν ἔχουν ἀποστασιοποιηθεῖ οἱ ἐπίδοξοι γείτονες ἀπό νοοτροπίες καί μεθόδους τοῦ παρελθόντος. Κινούμενοι ἀπό ἄνομα συμφέροντα θέλουν νά ἐπαναφέρουν στήν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία τό σάλο τῆς ἐποχῆς τοῦ Μακεδονικοῦ Ἀγώνα, μέ τούς Πατριαρχικούς καί Ἐξαρχικούς,

τίς διώξεις καί τίς βιαιοπραγίες.

Ὡ τοῦ θράσους!

Οἱ ἴδιοι οἱ Σκοπιανοί, πού φυλακίζουν καί ἐξευτελίζουν ἕναν ἀρχιερέα τῆς Ὀρθόδοξης Σερβικῆς Ἐκκλησίας, δέν διστάζουν νά συκοφαντοῦν τήν Ἑλλάδα γιά χρήση βίας. Γύρισαν ταινία, τῆς ὁποίας ἕνα δείγμα κυκλοφορεῖ στό διαδίκτυο. Παρουσιάζει ἕναν κάτοικο Σκοπίων, πού βρέθηκε στήν Ἑλλάδα, νά βασανίζεται ἀπό ὅργανα τῆς Ἑλληνικῆς Ἀστυνομίας, ἐπειδή δήλωσε «Μακεδόνας»!!! Συνηθισμένη, σκοπιανή τακτική. Μέ τέτοια σενάρια «ἱστορικῆς» φαντασίας ἔστησαν καί ὅλη τήν προπαγάνδα περί «Μακεδονικοῦ κράτους».

Ἔνεκα τοῦ κέρδους!

Τήν κατασκευή ἀποτεφρωτηρίου γιά ὅσους ἐπιθυμοῦν τήν καύση

τους μετά θάνατον αποφάσισε ο Δήμος Μαρκόπουλου Ἀττικής. Διάφορες κινήσεις πολιτῶν ἐκδηλώνουν θύελλα ἀντιδράσεων, γιά ποικίλους λόγους. Τό Δημοτικό Συμβούλιο μέχρι στιγμῆς δέν φαίνεται νά πτοεῖται. Σημειωτέον ὅτι ἡ ἀποτέφρωση νεκρῶν θά ἀποτελέσει πηγή σημαντικῶν ἐσόδων γιά τό Δήμο!!!

Σκόπιμες ἀνακρίβειες!

Τό Συμβούλιο τοῦ Δήμου Μαρκόπουλου γιά νά καθησυχάσει τούς δημότες πού θά ἐπιθυμοῦσαν χριστιανική κηδεῖα πρίν τήν καύση τοῦ νεκροῦ τους, σημειώνει στή σχετική ἀνακοίνωσή του ὅτι δέν ὑπάρχει ἀντίδραση ἀπό τήν Ἱ. Σύνοδο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδας. Ἡ ἀνακρίβεια προκάλεσε τήν παρέμβαση τοῦ οἰκείου Μητροπολίτη Μεσογαίας κ. Νικολάου, ὁ ὁποῖος σέ ἐγκύκλιό του μεταξύ τῶν ἄλλων διευκρινίζει: «Ἡ τέλεση τῆς ἐξοδίου ἀκολουθίας γιά ὅσους ἀποφασίζουν προηγουμένως νά ἀποτεφρωθοῦν εἶναι προβληματική. Ἡ Ἱερά Σύνοδος ἀσφαλῶς δέν ἔχει λόγο γιά τούς ἑτεροδόξους καί ἑτεροθρήσκους καί φυσικά δέν μπορεῖ νά ἐπιμείνει γι' αὐτούς οἱ ὁποῖοι εἴτε ἐπιλέγουν τήν πολιτική κηδεῖα εἴτε δέχονται νά φύγουν χωρίς ἐκκλησιαστική ἱεροπραξία. Ἀντιλαμβάνεται ὅμως κανείς τό πρόβλημα πού θά δημιουργηθεῖ στίς περιπτώσεις πού κάποιοι ζητοῦν ἀπό τήν Ἐκκλησία νά παραβεῖ τίς ἀρχές καί τήν ἐκκλησιαστική πράξη της. Οὔτε τίς ἀκολουθίες μποροῦμε νά ἀλλάξουμε οὔτε φυσικά τήν παράδοση καί τήν πίστη μας νά ἀλλοιωσουμε».

Δέν θά πεινάσουμε, ἀρκεῖ...

«Ἀκόμα καί ἂν πᾶμε στή δραχμή οἱ Ἕλληνες δέν θά πεινάσουμε», δήλωσε ὁ πρόεδρος τῆς ΠΑΣΕΓΕΣ (Πανελλήνια Συνομοσπονδία Ἐνώσεων Γεωργικῶν Συνεταιρισμῶν). Ἡ ἐλληνική ὑπαιθρος καί οἱ Ἕλληνες ἀγρότες μποροῦν, ὅπως δηλώνουν τά δημοσιευμένα στοιχεῖα, νά ἐπαρκέσουν γιά τίς ἀνάγκες τῶν Ἑλλήνων ἀρκεῖ ὅλοι νά ξεχάσουμε τήν καταναλωτική μανία καί νά γίνουμε ὀλιγαρκεῖς. Ἄλλωστε αὐτό εἶναι καί τό μυστικό τοῦ ἀληθινὰ πλούσιου. Ἐλεγαν οἱ πρόγονοί μας: «Τίς ἐστὶν πλούσιος; Ὁ ἐν ὀλίγῳ ἀναπαυόμενος». Ἄν καί δέν πρόκειται γιά λίγα, ὅταν ὀρισμένα ἀγροτικά προϊόντα φυτικῆς καί ζωικῆς παραγωγῆς (δημητριακά, ἐσπεριδοειδῆ, γαλακτοκομικά, τυροκομικά, μέλι, αὐγά, φρούτα) ἔφθασαν κατά μέσο ὄρο στό 94% ἐπάρκειας τό 2010.

Ἡ ὀλιγάρκεια στήν πράξη

Ὁ σύλλογος γονέων τοῦ 1ου Δημοτικοῦ Σχολείου Καρπενησίου ἔκανε πράξη μία πρωτοβουλία ... ὀλιγάρκειας. Σέ μία αἴθουσα τοῦ σχολείου κάνουν ἀνταλλαγή ρούχων τῶν παιδιῶν τους. Ἐτσι ἀνανεώνουν ἀνέξοδα τήν ἐμφάνιση τῶν παιδιῶν τους, ἀλλά καί ὅσοι δυσκολεύονται νά προμηθευτοῦν ἀπό τήν ἀγορά τά ἀναγκαῖα ρούχα βρίσκουν μία λύση.

Ἄν ἀποφασίσουμε νά βγοῦμε ἀπό τό κανάλι τοῦ εὐδαιμονισμοῦ καί τοῦ ἀτομικισμοῦ, ἂν λειτουργήσουμε μέ τό πνεῦμα τοῦ εὐαγγελίου, «ὁ ἔχων δύο χιτῶνας μεταδότω τῷ μὴ ἔχοντι», βρίσκονται πολὺ ἀπλὰ οἱ λύσεις στά ἀδιέξοδα.

Φιλελλήνων φωνές

Γάλλοι πολίτες πού διαμαρτύρονται για την άδικη μεταχείριση εις βάρος της πατρίδας μας διάλεξαν τη συμβολική ήμερομηνία 11-11-11 για να ιδρύσουν το «Κίνημα της Νάντης» στην ομώνυμη πόλη της Γαλλίας. Τό κείμενό τους «Έκκληση της Νάντης» δημοσιεύθηκε στην ιστοσελίδα τους jesuisgrec.blogspot.com («Είμαι και εγώ Έλληνας») σε τρεις γλώσσες και δημιούργησε σε πολλές χώρες του κόσμου κίνημα συμπαράστασης προς την Ελλάδα. Τά μέλη του δεν αρκούνται σε θεωρητική μόνο συμπαράσταση. Κατά εκατοντάδες καταθέτουν αιτήσεις στίς κατά τόπους ελληνικές πρεσβείες ζητώντας να τους δοθεί και η ελληνική ύπηκοότητα, διότι αισθάνονται μέσα τους Έλληνες και θεωρούν πως η Ελλάδα διασύρεται άδικα τά τελευταία δύο και πλέον χρόνια. Στο κείμενο συμπαράστασης μεταξύ άλλων δηλώνουν:

«Έκκληση! Λόγω αλληλεγγύης είμαι και εγώ Έλληνας, Ελληνίδα!

Ζητάμε τη διπλή ύπηκοότητα.

...Είμαστε αγανακτισμένοι από τη δειλία και την έλλειψη όραματος των δυτικών κυβερνήσεων μπροστά στη δικτατορία των χρηματαγορών. Είμαστε εξαγριωμένοι από την ταπείνωση, την όποια ύφίσταται σήμερα ο ελληνικός λαός: αδιάντροπα κατηγορείται για άσωτία και απάτη και θεωρείται συλλογικά ένοχος, χωρίς να μπορεί να υπερασπισθεί τον έαυτό του...

Δέν ξεχνούμε ότι όσοι σήμερα θυσιάζουν την Ελλάδα στο βωμό της κερδοσκο-

πίας με την έλπίδα ότι ο οικονομικός φασισμός θά ικανοποιηθεί από τη θυσία αυτής της μικρής χώρας, ενώ οι ίδιοι θά γλυτώσουν... είναι αυτοί που έγκατέλειψαν την Τσεχοσλοβακία στον Άδόλφο Χίτλερ στο Μόναχο τό 1938, διότι νόμιζαν ότι θά του άρκοῦσε αυτή ή καινούργια λεία που του προσέφεραν...

Δέν άντέχουμε πιά να βλέπουμε τούς νεόπλουτους να θριαμβεύουν, άγνοώντας τό αληθινό ήθικό χρέος που ή άνθρωπότητα όφείλει στό ελληνικό έθνος. Αυτό έδωσε στην Εὐρώπη τόν πρώτο σπόρο μιās άμεσης δημοκρατίας, βασισμένης άκριβώς στην κατάργηση τών χρεών και στη χειραφέτηση τών πολιτῶν από τη δουλεία τους για τά χρέη αυτά πρίν 2.500 χρόνια.

Γιά όλους αυτούς τούς λόγους είμαστε όλοι Έλληνες και Ελληνίδες».

Παρήγορες και ένθαρρυντικές οί έν λόγω προσπάθειες. Μας κάνουν να ελπίζουμε ότι μπορεί να άνατραπεί τό δυσμενέςτατο κλίμα εις βάρος της πατρίδας μας που έχει δυστυχώς παγκοσμίως διαμορφωθεί έξαιτίας τών άνάξιων πολιτικῶν μας.

Άξιζει να δοῦμε μερικές δηλώσεις τών μελῶν του κινήματος.

Μέ καμάρι ο πρώτος που άναψε τη σπίθα, ο δάσκαλος Λύκ Ντουγιάρ, δηλώνει: «Είμαστε και έμεις Έλληνες. Μαζί περνάμε κοινές δυσκολίες και συμπαραστεκόμαστε στον δοκιμαζόμενο ελληνικό λαό... Ήταν μία αυθόρμητη αντίδραση, μία συναισθηματική άνάγκη αλληλεγγύης δι-

πλα στους Έλληνες και απέναντι στην κρίση. Κανείς δεν έχει δικαίωμα να παίζει με αυτόν τον τρόπο με την αξιοπρέπεια ενός λαού... Έπειτα από την πρώτη, αυθόρμητη αυτή αντίδραση έρχεται και ένα συναίσθημα ντροπής του να είσαι σήμερα Γάλλος, δεδομένης της συμπεριφοράς των Σαρκοζί και Μέρκελ απέναντι στους Έλληνες.

Επίσης η Κατρίν Ντεμπούζν όμολογεί: «Συμμετέχω και εγώ στο κίνημα αυτό γιατί αγαπώ την Ελλάδα. Είναι απάνθρωπη ή μεταχείριση που έπιφυλάσσουν στην Ελλάδα οι Ευρωπαίοι». «Μας συγκινεί το ενδιαφέρον και η υποστήριξη του κόσμου», εξηγούν οι Ζιλ και Άνν-Κριστίν Γκελγκόν, από τα πιο ενεργά μέλη της πρωτοβουλίας και αποκαλύπτουν: «Λάβαμε πολλές επιστολές υποστήριξης από πολύ μακριά, ακόμα και από μία κυρία στην Ούρουγουα που θέλησε να μεταφράσει την επιστολή μας στα ισπανικά. Θα σκεφτούμε τα επόμενα βήματά μας· το μόνο σίγουρο είναι πάντως ότι θα συνεχίσουμε την πρωτοβουλία μέσω ενός πλουραλιστικού δικτύου υποστήριξης». Προσθέτει ακόμη η Άνν-Κριστίν Γκελγκόν: «Δέν μπορούμε να δεχτούμε τη μείωση της αξιοπρέπειας του ελληνικού λαού. Η κίνηση μπορεί να είναι συμβολική, αλλά τη θεωρούμε πολύ σημαντική».

Σύμφωνα με τους διοργανωτές μέχρι και την Τετάρτη 11 Ιανουαρίου, το ιστολόγιο «Είμαι και εγώ Έλληνας» είχε δεχτεί συνολικά 77.005 επισκέψεις από την Ελλάδα, τη Γαλλία, τις ΗΠΑ, την Αγγλία, τη Γερμανία, την Κύπρο, το Βέλγιο, την Ισπανία και τον Καναδά.

Η αντίδραση της ελληνικής πολιτείας μέχρι στιγμής φαίνεται μάλλον ύποτονη. Όμως το γραφείο Τύπου της ελληνικής Πρεσβείας στο Παρίσι έχει αποστείλει ευχαριστήριο γράμμα προτρέποντας τα μέλη του «Είμαι και εγώ Έλληνας» να έρθουν σε επαφή με τα κατά τόπους προξενεία για περισσότερες πληροφορίες.

Το «Κίνημα της Νάντης» είναι έλπιδοφόρο. Φαίνεται πως ο κόσμος μας δεν παραδόθηκε όλοτελα στην αλλοτρίωση ούτε ισοπεδώθηκε από την πανίσχυρη οικονομική τρομοκρατία. Οι νέοι έπιδοδοι τύραννοι του κόσμου θα συναντήσουν σθεναρή αντίσταση στην έπιβολή των έγκληματικών τους σχεδίων.

Κι αν στο έξωτερικό παρατηρούνται τέτοιες φιλελληνικές κινήσεις, πόση ευθύνη έχουμε έμεις έδω, τώρα που φαίνεται ότι η πατρίδα μας τόσο ευτελίζεται; Είμαστε υποχρεωμένοι να έγκαταλείψουμε τον καναπέ και τον ώχαδερφισμό μας και να αγωνισθούμε να μείνει αδούλωτο τό φρόνημά μας, άταπείνωτη ή έθνική μας αξιοπρέπεια, να μή χρεωκοπήσουν οι ψυχές μας. «Ψυχή και Χριστός σάς χρειάζεται», μάς παραγγέλλει ό άγιος Κοσμάς. «Ούτοι έν άρμασι και ούτοι έν ίπποις, ήμεις δέ έν όνόματι Κυρίου Θεού ήμών μεγαλυνθησόμεθα» (Ψα 19,8). Τούτες τίς ώρες ή άδιαφορία και ή κακή έκτίμηση των πραγμάτων λογίζεται έγκλημα άσυγχώρητο απέναντι στην ιστορία μας και στα παιδιά μας. «Ό καθείς και τα όπλα του».

*Ευδοξία Αυγουστίνου
Φιλόλογος - Θεολόγος*

“Όπως κάθε χρόνο έτσι και φέτος ό έορτασμός τής 25ης Μαρτίου 1821 θά συνοδευθεΐ από τή μονότονη προσπάθεια κάποιων «προοδευτικών» νά ξαναγράψουν τήν Ίστορία. Μόνιμος στόχος τών συγκεκριμένων διανοουμένων και άρθρογράφων είναι τό Κρυφό Σχολειό. Τό χαρακτηρίζουν μύθο και τό χλευάζουν. Προφανώς είναι ανιστόρητοι ή έμπαθείς ή και τά δυό μαζί. Αντιλαμβάνομαι ότι οι στόχοι τους είναι δύο: Πρώτον, νά υποβαθμίσουν τόν πατριωτικό ρόλο τής Έκκλησίας και δεύτερον, νά έξωραΐσουν τήν Όθωμανική Αυτοκρατορία και νά τήν παρουσιάσουν φιλελεύθερη και άνεκτική.

Άς έλθουμε στόν πρώτο στόχο τους. Τούς ένοχλεΐ ή υπενθύμιση ότι στά δύσκολα χρόνια τής δουλείας ή Όρθόδοξη Έκκλησία και οι κληρικοί ανέλαβαν τήν εκπαίδευση και τήν έννική άφύπνιση τών ύποδούλων. Δέν θά καταφύγουμε σέ μαρτυρίες Έλλήνων τής έποχής εκείνης. Θά θυμίσουμε τί έγραφε σέ έπιστολή του ό ρωμαιοκαθολικός Γκέρλαχ,

πάστορας τής γερμανικής Πρεσβείας τής Κωνσταντινουπόλεως τό 1575. Άντιγράφουμε από τό σπουδαίο σύγγραμμα του συγχρόνου μας γερμανού ρωμαιοκαθολικού κληρικού και νεοελληνιστή Γκέρχαρντ Ποντσκάλσκι «Η Έλληνική Θεολογία επί Τουρκοκρατίας» (έλληνική έκδοση Μορφωτικού Ίδρύματος Έθνι-

κής Τραπεζής, 2005): «Πουθενά σέ όλόκληρη τήν Ελλάδα δέν εύδοκιμεΐ ή μελέτη. Δέν υπάρχουν δημόσιες άκαδημίες ή καθηγητές, μέ έξαίρεση τά κοινά σχολεία, όπου διδάσκονται τά άγόρια άνάγνωση μέ τό Ώρολόγιο, τήν Όκτώηχο, τό Ψαλτήριο και άλλα βιβλία που χρησιμοποιούνται στίς ακολουθίες. Έλάχιστα όμως από τούς ιερείς και τούς μοναχούς κατανοούν πραγματικά αυτά τά βιβλία» (σελ. 86). Νά, λοιπόν, πού ένας γερμανός κληρικός του 16ου αιώνας, ό όποιος δέν είχε κανένα λόγο νά κατασκευάζει μύθους ύπέρ του όρθοδόξου κλήρου, παραδέχεται σέ έπιστολή του προς τόν γερμανό λόγιο Μαρτίνο Κρούσιο, ότι οι μοναχοί και οι κληρικοί ήταν οι μόνοι που άγωνιζόντουσαν κατά τήν περίοδο εκείνη νά μορφώσουν τά Έλληνόπουλα, παρά τά δικά τους μορφωτικά κενά.

Έρχόμαστε τώρα στήν προσπάθεια τών κατασκευαστών τής «προοδευτικής Ίστορίας» νά έξωραΐσουν τήν Όθωμανική Αυτοκρατορία. Ύποστηρίζουν ότι

δέν υπήρχε καταπίεση εἰς βάρος τῆς παιδείας τῶν Ρωμιῶν. Ἄς δοῦμε ὅμως πῶς περιγράφει τό κλίμα τοῦ 17ου αἰῶνος ἕνας ἐπιφανής Ἕλληνας πού τελικά ἔχασε τή ζωή του λόγω τῆς ὑπερβολικῆς τόλμης του. Καταθέτουμε τή μαρτυρία τοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως Κυρίλλου Λουκάρεως, ὁ ὁποῖος στραγγαλίστηκε τό 1638 ἀπό τοὺς Τούρκους. Ἐγραφε τό 1616 σέ μία πραγματεία του-προκήρυξη πρὸς τοὺς Ἕλληνες: «Ἡμποροῦσι νά εἶπουν οἱ Λατίνοι... μάθημα καί σοφίαν δέν ἔχετε, ἀμή εἴσθε δοῦλοι καί ἔχετε τοὺς Τούρκους πάνω ἀπό τά κεφάλια σας... Ὅσον πῶς δέν ἔχομεν σοφίαν καί μαθήματα ἀλήθεια εἶναι... Ἡ πτωχεία καί ἡ ἀφαίρεσις τῆς βασιλείας μας τό ἔκαμαν καί ἄς ἔχωμεν ὑπομονήν». Ὁμολογεῖ ὁ Πατριάρχης μέ ἀρκετό θάρρος ὅτι οἱ Ἕλληνες δέν εἶχαν «μαθήματα», δηλαδή σχολεῖα, διότι ἦσαν ὑπόδουλοι. Ἐχασαν τό κράτος τους καί λόγω ἐχθρικῆς καταπίεσης δέν μποροῦν νά μορφωθοῦν, μέ ἀποτέλεσμα νά τοὺς εἰρωνεύονται οἱ δυτικοί χριστιανοί.

Ἐπισημαίνουν οἱ ἀμφισβητίες: Μά καλά τόν 18ο αἰῶνα ἔχουμε πλέον ἀξιόλογα ἑλληνικά σχολεῖα στά Γιάννενα, στήν Κοζάνη, στή Σμύρνη, στό Ἅγιον Ὅρος κ.λπ. Καί ὁ Πατροκοσμᾶς σχολεῖα ἴδρυε. Ἀπαντοῦμε ὅτι τήν ἐποχή ἐκείνη εἶχε χαλαρώσει κάπως ἡ ὀθωμανική αὐθαιρεσία λόγω πιέσεων ἔξωθεν. Ὅμως καί τότε ἀκόμη υπήρχε ἀνάγκη γιά κρυφά μαθήματα. Γιατί; Τήν ἀπάντηση δίνει ὁ γάλλος δημοσιογράφος Ρενέ Πυῶ στό βιβλίο του «Δυστυχημένη Βόρειος Ἡπειρος» (ἑλληνική ἐκδοση ΤΡΟΧΑΛΙΑ, Ἀθήνα χ.χρ.). Ὁ Πυῶ ἀκολούθησε τό 1913 τόν ἑλληνικό στρατό πού ἀπελευθέρωσε τήν ἐνιαῖα Ἡπειρο καί διηγεῖται τί ἄκουσε σχετικά μέ τήν

Τουρκοκρατία στό Ἀργυρόκαστρο: «Κανένα βιβλίο τυπωμένο στήν Ἀθήνα δέν γινόταν δεκτό στά σχολεῖα τῆς Ἡπείρου. Ἦταν ἐπιβεβλημένο νά τά προμηθεύονται ὅλα ἀπό τήν Κωνσταντινούπολη. Ἡ Ἑλληνική Ἱστορία ἦταν ἀπαγορευμένη. Στήν περίπτωση αὐτή λειτουργοῦσαν πρόσθετα κρυφά μαθήματα, ὅπου ὁ νεαρός Ἡπειρώτης μάθαινε γιά τή μητέρα πατρίδα, διδασκόταν τόν ἐθνικό της ὕμνο, τά ποιήματά της καί τοὺς ἥρωές της» (σελ. 126). Ἕνας γάλλος πολεμικός ἀνταποκριτής καταγράφει χωρίς φόβο καί πάθος τήν τουρκική πολιτική στόν τομέα τῆς παιδείας στίς ἀρχές τοῦ προηγούμενου αἰῶνος. Κρυφά μαθήματα γιά τά Ἑλληνόπουλα. Αὐτή εἶναι ἡ ἀλήθεια, τήν ὁποία οἱ δῆθεν προοδευτικοί θέλουν νά ἀγνοοῦν. Προτιμοῦν νά ἐμφανίζονται καί ἀνιστόρητοι καί ἐμπαθεῖς. Ἀδιάψευστοι μάρτυρες εἶναι τά τοπωνύμια. Στήν Πελοπόννησο, στήν Κρήτη, στή Βοιωτία, στίς Κυκλάδες, στήν Ἡπειρο, στή Μακεδονία, στή Μικρά Ἀσία, παντοῦ ὅπου ἔζησε ὁ Ἑλληνισμός διασώζεται ἀκόμη τό τοπωνύμιο Κρυφό Σχολεῖο. Δέν μπορεῖ σέ τόσα διαφορετικά μέρη νά ... ἔπαθαν οἱ κάτοικοι ὁμαδική παράκρουση! Ἡ προφορική παράδοση ἀπό γενιά σέ γενιά διέσωσε στήν ἱστορική μνήμη τήν ἀλήθεια γιά τό Κρυφό Σχολεῖο. Αὐτήν ἀκριβῶς πού περιγράφει ὁ ὑπασπιστής τοῦ Κολοκοτρώνη Φώτιος Χρυσανθόπουλος ἢ Φωτάκος, ὅταν γράφει στόν Α' τόμο τῶν Ἀπομνημονευμάτων του (σελ. 46) ὅτι τήν παιδεία ἐπὶ Τουρκοκρατίας τήν εἶχαν στά χέρια τους οἱ ἱερεῖς καί ὅλα αὐτά «ἐγίνοντο ἐν τῷ σκότει καί προφυλακτά ἀπό τοὺς Τούρκους»!

*Κωνσταντῖνος Χολέβας
Πολιτικός ἐπιστήμων*

Θέλω ΤΗ ΣΗΜΑΙΑ ΜΟΥ!

Οί έτοιμασίες για τή γιορτή τής 25ης Μαρτίου συνεχίζονταν πυρετωδώς. Εΐχαν μοιραστεί τά ποιήματα στά παιδιά καί εΐχαν γίνει οί άπαραίτητες χειροτεχνίες.

Ή μέρα τής γιορτής ξφτασε καί στήν αύλή τοῦ σχολείου κατέφθαναν τσολιάδες καί έλληνοπούλες. Μά κυρίως κατέφθαναν πρόσωπα χαρούμενα καί λαμπερά. Άκόμα καί αύτή ή άναπηρία τών παιδιών έναρμονίζονταν γλυκά μέ τό ρόλο τοῦ «τραυματισμένου τσολιά». Παρά τίς όποιες δυσκολίες όλα τά παιδιά προσπαθοῦσαν νά φανοῦν άντάξια τών χειροκροτημάτων. Τά χαμόγελα μοιράζονταν άπλόχερα καί ή άτμόσφαιρα ήταν πανηγυρική! Κορυφαία στιγμή τής γιορτής ή παρέλαση στόν αύλόγυρο! Οί δυσκολίες άρκετές μά περίσσευαν τό χαμόγελο καί ή περηφάνια! Όλα μοσχοβολοῦσαν Έλλάδα!

Φέτος τή σημαία εΐχε ή δεκαετράχρονη Κατερίνα. Άπό νωρίς -πρίν άκόμα άρχίσει ή γιορτή- πήγε στό γραφεΐο τοῦ Διευθυντή.

- Θέλω τή σημαία μου! εΐπε μέ άπαίτηση.

- Νά τήν κρατᾶς ψηλά καί σταθερά, Κατερίνα!

Καί ή Έλλάδα ύψώθηκε περήφανα άπό τά χέρια τής σημαιοφόρου καί ό κυματισμός της χάιδευε άπαλά τό έ-

φηβικό πρόσωπο.

- Εΐναι δική μου! δήλωνε μέ καμάρι καθώς κινοῦνταν στήν αύλή τοῦ σχολείου.

Ή άπόλυτη άντίθεση μέ κάποιους άλλους έφήβους -συνομήλικους τής Κατερίνας- πού άγνοώντας ή άδιαφορώντας για τήν ιστορική άξία τοῦ έθνικοῦ μας συμβόλου τό περιφρονοῦν, τό πατοῦν καί τέλος τό καΐνε για νά δηλώσουν ... ἄραγε τί; Ή άναστήλωση καί ή βεβήλωση, ή περηφάνια καί ή ντροπή, ή άνάσταση τοῦ γένους καί ή καταδίκη του...

Καί τό όξύμωρο τοῦ σχήματος: Ή νεαρή μαθήτριά χαρακτηρίζεται ως «παιδί μέ ειδικές άνάγκες». Όμως εΐναι περήφανη για τήν καταγωγή της, άντιλαμβάνεται τήν τιμή νά κρατᾶ στά χέρια της τήν έθνική παρακαταθήκη, θεωρεΐ κτῆμα της καί άπαιτεΐ αύτό πού δικαιωματικά τής άνήκει όπως άνήκει καί σέ όλους τούς Έλληνες! Άπό τήν άλλη πλευρά ό χακτηριζόμενος ως «φυσιολογικός» νεαρός: Τσαλαπατᾶ καί καΐει τόν ήρωισμό καί τήν άγιοςύνη πού άποπνέει ή γαλανόλευκη! Ποδοπατᾶ όλη τήν Έλλάδα. Τσαλακωμένη καί ξεσκισμένη ή έννοια τής πατρίδας άπό τήν άναρχία

της ἐλευθερίας. Κληρονόμοι μιᾶς Ἐλευθερίας «ἀπὸ τὰ κόκκαλα βγαλμένης τῶν Ἑλλήνων τὰ ἱερά». Καί ἡ ἀπαρχή της ἡ εὐλογία τῆς Ἐκκλησίας σέ αὐτούς πού ὕψωσαν τή ση- μαία ὡς λάβαρο καί ὄρμησαν στὸν ἀγῶνα γιὰ τὴν ἀπελευθέρωση τοῦ σκλαβωμένου γένους! «Ἐλευθερία ἢ Θάνατος»! Λέξεις πού χαρακτηρίζουν ἓνα σύμβολο, ποτισμένο μέ τό αἷμα τῶν ... «ἀγράμματων» μὰ ἀντρειωμένων ἡρώων!

Ἡ ὑπονόμευση γιὰ τὸν ἀφανισμό τοῦ ἔθνους ἔχει ἀρχίσει νὰ διαφαίνεται. «Ξηλώνουμε» τὴ συνείδησή μας, ἀποκαθλώνουμε τὴν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ ἀπὸ τίς καρδιές τῶν παιδιῶν, νοθεύουμε τὴν παράδοση καί στὸ ὄνομα τοῦ ἐκσυγχρονισμοῦ καταργοῦμε τὰ σύμβολά μας καί ἀλλοιώνουμε τὴν ἱστορικὴ μας κληρονομιά.

Ἴσως κάποια στιγμή νὰ ἔρθουμε σέ συναίσθηση τῶν εὐθυνῶν μας. Ἄς ἐλπίζουμε νὰ μὴν εἶναι ἀργά. Καί ἄς παρακαλοῦμε τὸν Θεό -γιὰ χάρη τῶν ἀπλῶν παιδιῶν καί τῶν ἀγίων αὐτοῦ τοῦ τόπου- νὰ μὴν ἀποδοκιμάσει τό λαό μας!

Ρ.Γ.

Ἀνακοίνωση

Ἀγαπητοὶ συνδρομητές,

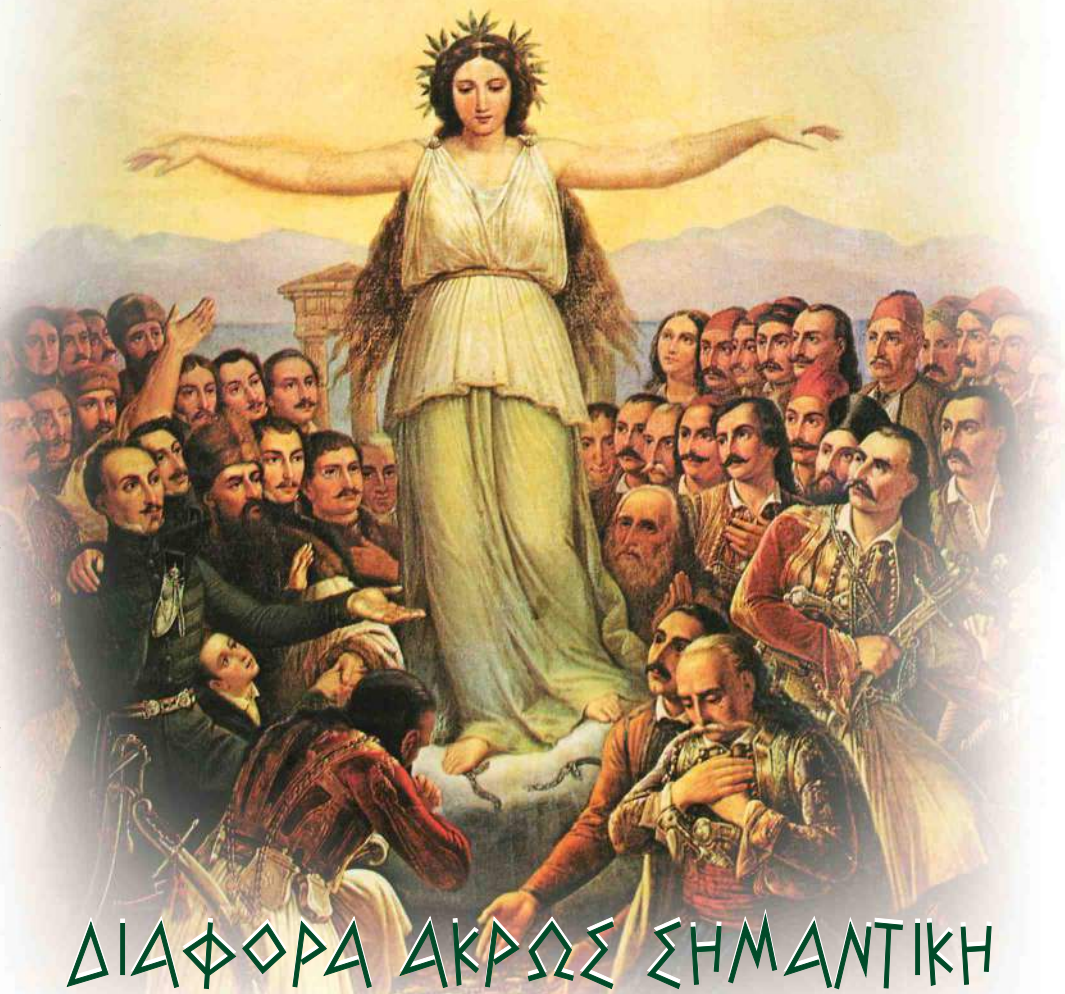
Θὰ θέλαμε νὰ σᾶς εὐχαριστήσουμε καί νὰ μοιραστοῦμε μαζί σας τὴ χαρὰ μας. Ἰδιαίτερα πιεστικές ἐμφανίστηκαν οἱ οἰκονομικὲς δυσχέρειες τό προηγούμενο ἐξάμηνο γιὰ τὴ διανομὴ τοῦ περιοδικοῦ. Τό Διοικητικὸ Συμβούλιο προβληματίστηκε γιὰ τὴν περαιτέρω πορεία του. Λόγω τῆς γενικῆς κατάστασης στή χώρα μας δέν θελήσαμε νὰ σᾶς ἐπιβαρύνουμε μέ αὐξηση τῆς συνδρομῆς. Ἀναθέσαμε στὸν Κύριο τὰ ἀξεπέραστα, ἀνθρωπίνως, προβλήματα καί συνεχίσαμε μέ ἐμπιστοσύνη στὴν πρόνοιά του. Στὴν ἀγωνία καί ἀνησυχία μας ἡ ἀπάντηση ἦρθε θαυμαστή καί ἐνισχυτική. Ἡ ἐθελοντικὴ προσφορά μελῶν τῆς Ἀδελφότητος -κυρίως τῶν νέων- τὰ ὁποῖα ἀνέλαβαν τὴν κατ' οἶκον διανομὴ τοῦ περιοδικοῦ, σέ κάποιες περιοχές, μείωσε σημαντικὰ τὰ ὑπέρογκα ἔξοδα τῆς ἀποστολῆς. Οἱ χρηματικὲς προσφορές, μεγάλες ἢ μικρές, πολλές φορές ἀπὸ τό ὑστέρημα τῶν συνδρομητῶν ἦταν μιά ἀνάσα γιὰ τὴ διαχειριστικὴ ἐπιτροπή.

Ἡ ἀγάπη καί ἡ συμμετοχὴ ὅλων γιὰ τὴν ἀντιμετώπιση τῆς κρίσης ἐπιβεβαιώνει τὴν πεποίθηση τῶν παλαιῶν μελῶν: «Ὁ Θεός εὐλόγησε τὴν ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΝ σέ προηγούμενες ποικιλόμορφες κρίσεις καί δέν διακόπηκε ἡ ἔκδοσή της. Οὔτε τώρα θὰ τὴν ἀφήσει...».

Δοξάζουμε τὸν Θεό καί εὐχαριστοῦμε ὅλα τὰ μέλη καί τοὺς συνδρομητές γι' αὐτό τό θαῦμα τῆς ἀγάπης πού ζήσαμε! Μέ ἐμπιστοσύνη στὴ θεϊκὴ εὐλογία καί στὴν ἀδελφικὴ καί ἐγκάρδια συμπαράστασή σας ΣΥΝΕΧΙΖΟΥΜΕ ΤΟ ΕΡΓΟ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΥ ΤΩΝ ΨΥΧΩΝ!

Μέ τιμή

τό Διοικητικὸ Συμβούλιο

ΔΙΑΦΟΡΑ ΑΚΡΩΣ ΣΗΜΑΝΤΙΚΗ

Οἱ ἐθνικὲς ἐπέτειοι περνοῦν πλέον ἀπαράτηρητες. Τὸ ἐθνικὸ φρόνημα ἀφανίστηκε ἀπὸ τὰ σχολεῖα μέ τίς νέες περὶ ἐκπαιδεύσεως ἀντιλήψεις, οἱ μεγάλοι διατηροῦν τὸν ἐορτασμό ὡς φύλλο συκῆς. Ἡ μόνη ἀξία τῶν ἐπετειῶν πλέον ἔγκειται στὴν ἀργία. Μόνον σὰν αὐτὴ καταργηθεῖ θὰ πονέσουμε κάπως, γιατί αὐτὴ ἐξασφαλίζει κατὰ περιόδους τριήμερα ἀπόδρασης ἄκρως ἀνακουφιστικά γιὰ τοὺς «δούλους πολιορκημένους» τῶν μεγαλουπόλεων.

Ἄν κάνουμε κάποια ἱστορικὴ ἀναδρομὴ στοῦ παρελθόν μέ διάθεση ἀναζήτησης τῆς ἀλήθειας, θὰ διαπιστώσουμε ὅτι κάποια γνωρίσματα τῆς κοι-

νωνικῆς μας ζωῆς δέν ἔχουν μεταβληθεῖ σημαντικά.

Μπορεῖ ὁ ὅρος διαπλοκὴ νὰ ἔχει εἰσαχθεῖ πρόσφατα, ὅμως διαπλεκόμενους εἶχε ἀναδείξει ἡ πατρίδα μας πρὶν ἀκόμη ἀπελευθερωθεῖ. Πῶς νὰ ἐξηγήσουμε ἀλλιῶς τὸ ὅτι ἀπὸ τὸ πρῶτο ἀγγλικὸ δάνειο μόνο τὸ μισό φορτώθηκε στό καράβι γιὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ εὐθύς ἄρχισε νὰ ξεκοκκαλίζεται, ἐνῶ οἱ Μεσολογγίτες, οἱ ἐλεύθεροι πολιορκημένοι, τρέφονταν μέ τὰ ἀρμυρόχορτα τῆς θάλασσας!

Μπορεῖ νὰ συρθῆκαμε σέ διχασμούς καὶ ἐμφύλιους πολέμους, ὄντες στὴν ὑπηρεσία τῶν ἰσχυρῶν τῶν ἡμερῶν,

ὅμως οἱ πρῶτοι διδάξαντες αὐτό ἦσαν κάποιοι ἀπό τούς ἡγέτες τοῦ '21, ἰδίως πολιτικοί. Αὐτοὶ προκάλεσαν τὸν διχασμό, κατὰ τὸ δεύτερο μὲν ἔτος τῆς ἐπανάστασης. Οἱ ἴδιοι, ἀμέσως μετὰ τὴν ἀπελευθέρωση, σχημάτισαν φατρίες, ὥστε νὰ γράψει ὁ Μακρυγιάννης μέ πικρία: «Ἄλλος τὸ ἤθελεν ἀγγλικόν, ἄλλος γαλλικόν καὶ ἄλλος ρούσικον». Αὐτοὶ οἱ ἐνσκήψαντες ὡς ἀκρίδες ἀπὸ τὴν Ἑσπερία γιὰ νὰ «σώσουν» τὴ χώρα τους καὶ νὰ ἡγηθοῦν τῆς πορείας πρὸς τίς «πολιτισμένες» χώρες τῆς Δύσης, ἀπετέλεσαν τὰ πρότυπα γιὰ ὅλους ὅσοι τοὺς διαδέχθηκαν. Ἔτσι ἡ ὑποτέλεια πρὸς τοὺς ἰσχυροὺς «διὰ μιάν δολεράν καλημέραν», ὅπως γράφει πάλι ὁ Μακρυγιάννης, κατέστη θεσμός. Βέβαια ὁ ἀγράμματος στρατηγὸς στὴν ἀφέλειά του δὲν πρόσεξε ὅτι οἱ ξένοι δὲν ἦσαν φειδωλοὶ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους τους. Ἔτσι δὲν περιορίζονταν σὲ μία «καλημέρα» γεμάτη ἀπὸ τὴν ἀβρότητα τοῦ δυτικοῦ *savoir vivre*, ἀλλὰ διένειμαν ἐξουσίες καὶ ἀξιώματα. Σταδιακὰ σχηματίστηκε ἡ μεταπρατικὴ ἐκείνη τάξη πού κυβερνᾷ ἀκόμη τὸν τόπο, στηριζόμενη στὸν ξένο παράγοντα, στὸ ὄνομα τῆς ἐλευθερίας, τῆς ἀνεξαρτησίας, τῆς δημοκρατίας καὶ τῆς ἀξιοπρέπειας τῆς χώρας μας!

Κοντὰ σ' αὐτοὺς ἔσπευσαν νὰ δηλώσουν ὑποταγὴ καὶ ἀρκετοὶ ποιμένες τοῦ λαοῦ. Αὐτοὶ πρωταγωνίστησαν στὸ αὐτοκέφαλο τῆς ἑλλαδικῆς ἐκκλησίας, μέ ὀρθολογιστικὰ ἐπιχειρήματα, τὰ ὁποῖα συνέλαβαν οἱ Βαβαροί. Αὐτοὶ ἀνέχθηκαν τὴν καταστροφὴ τῶν μοναστηριῶν πάλι ἀπὸ τοὺς Βαβαροὺς καὶ δίωξαν τοὺς Παπουλάκο καὶ Φλαμιάτο, πού ἀποτελοῦσαν τὴν παρηγοριά τοῦ λαοῦ

στὴν ἐπιχείρηση ἐκφραγκισμοῦ του.

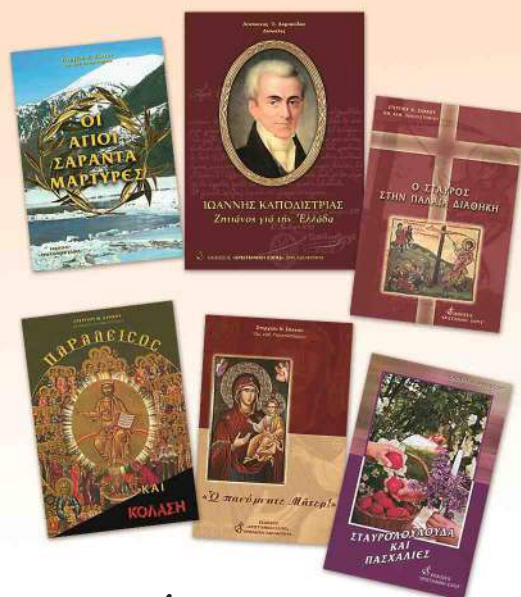
Ἀλλὰ τότε, γιατί νὰ γίνεται τόσος λόγος γιὰ τὴ σημερινή παρακμή, ἀφοῦ ἀντιγράφουμε πιστὰ τίς ἀθλιότητες τῶν προγόνων μας; Ὑπάρχει μία διαφορὰ, μάλιστα ἄκρως σημαντικὴ, πού ἀδυνατοῦμε νὰ διακρίνουμε.

Τὸ 1821 ὁ λαὸς μας ἔλαβε τὴν ἀπόφαση νὰ ἐπαναστατήσῃ «γιὰ τοῦ Χριστοῦ τὴν πίστη τὴν ἀγία καὶ τῆς πατρίδος τὴν ἐλευθερία». Τὸ σύνθημα «ἐλευθερία ἢ θάνατος» πλημμύριζε μέ ρίγη συγκίνησης τοὺς σκλαβωμένους, ὅπως προηγουμένως ὁ θούριος τοῦ Ρήγα. Τότε ὑπῆρχαν ἡγέτες πού ἀνέλαβαν νὰ σηκώσουν στοὺς ὤμους τους τὸ βάρος αὐτῆς τῆς λαχτάρας τοῦ λαοῦ. Ὅχι πὼς δὲν εἶχαν κι αὐτοὶ πάθη καὶ δὲν ἐκδήλωσαν στὴν πορεία τοῦ ἀγῶνα μικρότητες. Ἐνα εἶναι ὅμως τὸ ἀναμφισβήτητο, γιὰ ὅσους δὲν ἀναλύουν τὰ γεγονότα ὑπὸ τὸ πρίσμα τῆς μηδενιστικῆς ἱστορίας: Εἶχαν ἀγάπη πρὸς τὴν πατρίδα καὶ τὸ λαὸ της καὶ ἀκόμη πνεῦμα θυσίας. Παραδείγματα πνεύματος θυσίας ἔχει νὰ ἐπιδείξει ὁ ἀγῶνας τοῦ '21 πάμπολλα: τῶν ἀγνώστων γυναικῶν τῆς Ἀραπίτσας, τοῦ Ἑμμανουὴλ Παπᾶ, τοῦ Ἀθανασίου Διάκου, τοῦ ἐπισκόπου Σαλῶνων Ἡσαΐα, τοῦ Μάρκου Μπότσαρη, τοῦ ἐπισκόπου Ρωγῶν Ἰωσήφ καὶ ὅλων ὅσοι ἐπιχείρησαν τὴν ἔξοδο ἀπὸ τὸ Μεσολόγι, τῆς Μπουμπουλίνας (πού δολοφονήθηκε πάμφτωχη ἀπὸ κάποιον ἐκπρόσωπο νέου «τζακιῦ» πού εἶχε «φκιαχθεῖ»), τοῦ Παπαφλέσσα, τοῦ Γεωργίου Καραϊσκάκη, τῶν Μαυρομιχάληδων (18 θύματα κατὰ τὸν ἀγῶνα, ἔστω καὶ ἂν τὴ θυσία τους ἀμαύρωσε ἡ δολοφονία τοῦ Καποδίστρια λόγῳ τῆς στρεβλῆς ἀντίλη-

ψης περί τῆς ὀφειλῆς τῆς πατρίδας)· γιὰ νὰ ἀναφερθοῦμε μόνο στοὺς θυσιασθέντες. Πέρα ἀπὸ τὴ θυσία ὑπῆρξαν μορφές ἄκρας ἀνιδιοτέλειας ὅπως οἱ Νικήτας Σταματελόπουλος (Νικηταρᾶς), Μᾶρκος Μπότσαρης, Γιάννης Μακρυγιάννης, Κωνσταντῖνος Κανάρης, Δημήτριος Ὑψηλάντης, πού κατάφεραν νὰ ξεπεράσουν πλείστες ὅσες ἀνθρώπινες ἀδυναμίες. Κοντὰ σ' αὐτοὺς στέκονται φυσιογνωμίες πού θὰ παραμείνουν ἀνεξίτηλες γιὰ τίς ικανότητές τους, ὅπως ὁ Θεόδωρος Κολοκοτρώνης, τίς στρατηγικές καί διοικητικές ικανότητες τοῦ ὁποίου δέν εἶναι δυνατόν νὰ ἀμφισβητήσῃ κανεὶς.

Σήμερα ἡ χώρα μας ἔπαψε νὰ γεννᾷ ἥρωες μέ ἀγάπη πρὸς τὴν πατρίδα καί πνεῦμα θυσίας. Σήμερα ὅλα εἶναι προδιαγεγραμμένα ἀπὸ τὸν ξένο παράγοντα, ὁ ὁποῖος ἔχει ὡς μόνο πρόβλημα νὰ ἐπιλέξῃ ἀπὸ τὸ πλῆθος τῶν ὑποταγμένων ἐκείνους πού θὰ ἐξυπηρετήσουν καλύτερα τὰ συμφέροντά του. Ὅμως δέν συνιστᾷ αὐτὸ τὴν πλέον σημαντικὴ ἀλλοίωση. Ἄλλο εἶναι τὸ τραγικόν: Ὁ λαός, ἔχοντας ὑποστῇ ἐπὶ δυὸ περίπου αἰῶνες τὴν προπαγάνδα τῶν ὑποταγμένων στὴ Δύση, ἐμφανίζει ἔντονα σημάδια κόπωσης. Ἐχοντας ἀπεμπολήσῃ τὴν πίστη, πού τὸν κράτησε ζωντανό στὰ χρόνια τῆς πικρῆς σκλαβιάς, ἀπέβαλε καί τὴν ἀγάπη πρὸς τὴν πατρίδα. Χωρὶς ὁράματα καί ἰδανικά ἀποδέχεται πλέον ὡς φυσιολογικές, λόγῳ τῶν κοινωνικῶν μεταβολῶν, ὅλες τίς ἀθλιότητες τῆς πνευματικῆς, πολιτικῆς καί οἰκονομικῆς ἡγεσίας. Ποιὸς θὰ θεραπεύσῃ αὐτόν τὸ λαόν;

Ἀπόστολος Παπαδημητρίου

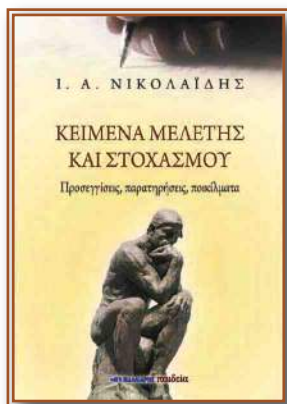
καί γιὰ τὰ παῖδιά σας

**Ζητήστε τα
στό Βιβλιοπωλεῖο μας
ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ**

**Γ. Μπακατσέλου 5, Θεσσαλονίκη
τηλ. 2310 274518**

Μιά εύλογημένη αποθήκη πυρομαχικών

Προλογίζοντας τό έργο του φίλου καί αδελφοῦ ἐν πνεύματι Ἰ. Ἀ. Νικολαΐδῃ «Νεοελληνική Χριστιανική Λογοτεχνία» (ἐκδόσεις Ο.Χ.Α. «Ἀπολύτρωσις», Θεσσαλονίκη 2001), ἀναφέρθηκα σ' ἓνα παλαι-

ότερο κείμενό μου (τοῦ 1999) καί σημείωνα: «Σήμερα πού φυλλομετρῶ τά περιεχόμενα τοῦ τόμου, ὄχι μόνο συμφωνῶ καί ξαναὑπογράφω ἐκεῖνα πού ἔγραφα τότε, ἀλλά ἐπαυξάνω. Μὲ αὐτό τό "ἐπαυξάνω" θέλω νά τονίσω καί νά ἐξάρω τό κριτικό χάρισμα τοῦ κ. Νικολαΐδῃ: βλέπει μέ ἀγάπη, ἀλλά καί μέ αὐστηρό αἶσθημα δικαιοκρισίας τούς συγγραφείς καί τά κείμενά τους» (σελ. 7). Δέκα χρόνια μετά, καί ἀφοῦ μᾶς ἔδωκε ἀρκετούς τόμους μέ προσωπικά ποιήματα καί διηγήματα, καθώς καί μελετήματα-μεταφράσεις (ἄγ. Γρηγόριο Θεολόγο, Σιναιτικά Κείμενα, Γοργονία Γρηγορίου Θεολόγου, ὕμνους τῆς Κασσιανῆς, Μαρία ἡ Νέα, ἐπιγράμματα Γρηγορίου Θεολόγου, Ρωμανοῦ Μελωδοῦ κ.ἄ.), μᾶς προσφέρει ἓνα βαρύτιμο τόμο μέ τίτλο «Κείμενα μελέτης καί στοχασμοῦ (προσεγγίσεις, παρατηρήσεις, ποικίλματα)» (Θεσσαλονίκη 2011, Μαλλιάρης-Παδεία, σελ. 296).

Δέν ἔχω σκοπό νά σταθῶ καί ν' ἀναλύσω τά πολύτιμα αὐτά κείμενα τοῦ φίλου μου Ἰ. Ἀ. Νικολαΐδῃ -δέν εἶναι ἄλλωστε ὁ χώρος κατάλληλος. Ὅμως

στὶς σελίδες τοῦ περιοδικοῦ μέ τό ὁποῖο τόσο στενά συνεργάζεται ὁ συγγραφέας μας πρέπει νά σημειωθοῦν λίγες πληροφορίες γράμμες γιά τό περιεχόμενο αὐτοῦ τοῦ τόμου. Πρόκειται -ὅπως τό ὀνομάζω ἐπιγραμματικά- γιά μιὰ εύλογημένη ἀποθήκη πνευματικῶν πυρομαχικῶν. Γιά ὅλα σχεδόν τά σύγχρονα καί φλέγοντα προβλήματα, στό χώρο τῆς σύγχρονης πνευματικῆς ζωῆς καί τῆς νεοελληνικῆς λογοτεχνίας μας, ὁ κ. Νικολαΐδῃς ἔχει νά πεί τόν καίριο λόγο του, γιά νά φωτίσει τό θέμα καί τό πρόβλημα καί νά μᾶς δείξει τή λύση-διέξοδο. Καί τό μέγα καλό ἐδῶ εἶναι ὅτι ὁ συγγραφέας μᾶς κερδίζει μέ τή βαθύτατη γνώση, τήν εἰλικρίνεια στήν ἔρευνα καί τήν ἀγάπη στά πρόσωπα καί τά πράγματα πού ἐξετάζει.

Διακρίνουμε τρεῖς ἐνότητες στή διαίρεση τοῦ βιβλίου. Στήν Α', μέ τίτλο «Πρόσωπα καί Κείμενα», βλέπουμε νά παρελαύνουν ἱστορικά καί ἐρμηνευτικά τόν Παπαδιαμάντη, τόν Κωστή Παλαμά, τόν Γ. Βερίτη, τόν Καβάφη, τόν Ν. Γ. Πεντζίκη, τόν Ν. Β. Τυπάλδο, τόν Σῶτο Χονδρόπουλο, τόν Τάκη Βαρβιτσιώτη, τόν Σεφέρη, τόν Ἐλύτη τόν Π. Β. Πάσχο, τόν ἀγιορείτη ποιητή μοναχό Μωϋσῆ, τόν Γέροντα Ἰωσήφ τόν Ἠσυχαστή (χαρκτηριστική συνάντηση μέ τόν Μακρυγιάννη), τόν ἄγ. Ἰωάννη Δαμασκηνό καί τόν Προφητάνακτα Δαβίδ. Στή Β' ἐνότητα, «Δοκιμαστικές διδακτικές ἀναγνώσεις», ὁ συγγραφέας μᾶς δίνει μερικές ὑποδειγματικές διδασκαλίες σέ σημαντικά νεοελληνικά κείμενα: δύο κείμενα τοῦ Σεφέρη, ἓνα τοῦ Καβάφη, ἓνα τοῦ Παπατσώνη κι ἓνα τοῦ μεγάλου μας

Παπαδιαμάντη. Διαβάζοντας αυτά τα κείμενα ζηλεύω -μέ τήν καλή έννοια- τους μαθητές που ευτύχησαν να έχουν δάσκαλο τόν κ. Νικολαΐδη! Έναν πιστό χριστιανό, κραταιό φιλόλογο και μάχιμο δυναμικά πάντα στις πρώτες γραμμές των πνευματικών αγώνων.

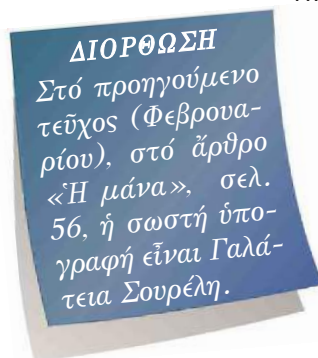
Στήν Γ' ένότητα, «Διαχρονικές επικαιρότητες», ό κ. Νικολαΐδης μπαίνει στά βαθιά μά ταραγμένα νερά του Νέου Έλληνισμού. Έδώ έχει κανείς τήν έντύπωση πώς μπαίνει σέ πολλαπλώς ναρκοθετημένα ιστορικά και γλωσσικά πεδία. Όσο- τόσο, αισθάνεσαι άνεση και έμπιστοσύνη στον «ανιχνευτή» τής επικίνδυνης αυτής αποστολής που σέ οδηγεί μέ γνώση και ασφάλεια στά επικίνδυνα μονοπάτια, τόσο τλαιπωρημένα, χρόνια τώρα, από φιλόλόγους και από ιστορικούς. Άφήνεσαι μ' έμπιστοσύνη στήν περιήγηση δια- χρονίας και συγχρονίας τής έλληνικής γλώσσας, στά κυριώτερα ρεύματα και χαρακτηριστικά του Νέου Έλληνισμού, βλέπεις τήν αλήθεια για τό 1821, άκου- σς τόν Άπόστολο Παύλο στήν Άθήνα, παρα- κολουθείς τίς έννοιες του πολιτισμού χτές και σήμερα, όπως, τίς συνθήκες του πολιτισμού, καθώς και τούς κυριώτερους σταθμούς στήν εξέλιξη του πολιτισμού, θεάσαι τή νύμφη του Θερμαϊκού, τήν αγαπημένη και ώραία Θεσσαλονίκη διά μέσου των αιώνων.

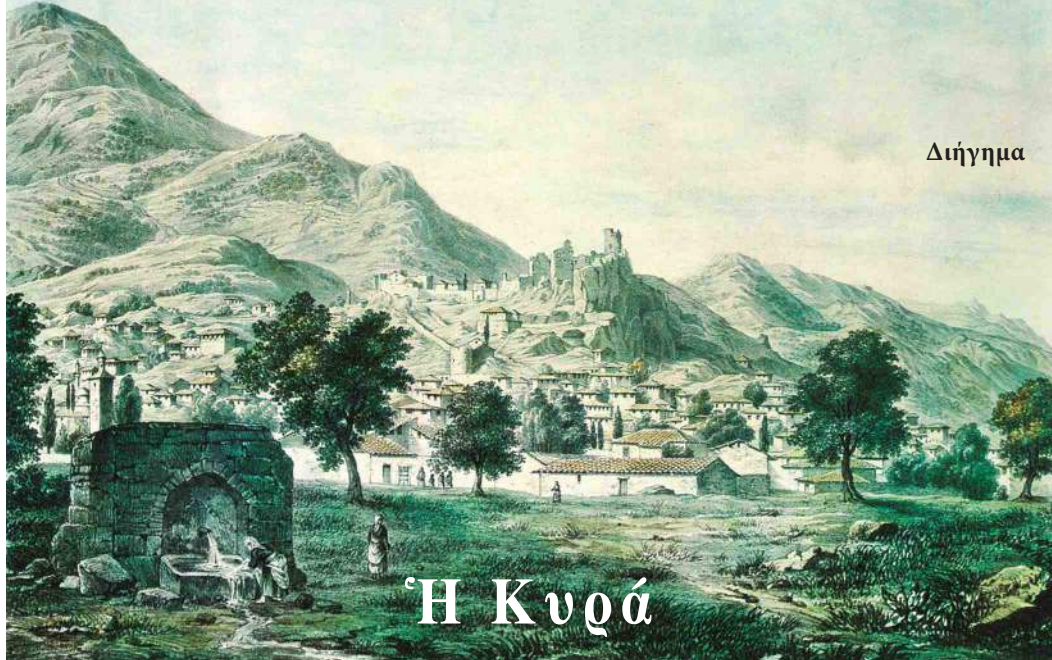
Ένα δύσκολο πέραςμα στο ναρκο- θετημένο πεδίο αποτελεί τό τελευταίο κεφάλαιο του βιβλίου, «Όταν τό μάθη- μα τής Ιστορίας ύπηρετεί σκοπιμότη- τες» (σελ. 288-295). Έδώ ό συγγραφέας μας άντλεί από τήν αποθήκη πυρομα- χικών όλα τά στοιχεία για να γκρεμίσει τούς άνεμόμυλους των βαρύγδουπων ιστορικών τής έπιτροπής Ιστορίας του «Κέντρου για τή Δημοκρατία και τή Συμ- φιλίωση στη Νοτιοανατολική Εύρώπη»

(4 βιβλία). Ό συγγραφέας μας ξεκινάει από τόν Θουκυδίδη και τόν Έρόδοτο και διατρέχει τή βιβλιογραφία των νεω- τέρων χρόνων, για να καταδείξει τίς σκόπιμες υπερβολές και παραλείψεις των ιστορικών των 4 βιβλίων, που αντί να φωτίσουν, σκοτίζουν τά γεγονότα ή τά θεωρούν άνύπαρκτα (όπως τόν Μα- κεδονικό Άγώνα και τή θυσία του Παύ- λου Μελά)! Γράφει έπιγραμματικά ό συγγραφέας μας (σελ. 288): «Έκείνο που δέν κατάλαβαν οι "Ιστορικοί" των 4 "βιβλίων έργασίας" είναι ότι τό πα- ρελθόν έχει πραγματική ύπόσταση και μέσα στο παρόν και, ως ένα σημείο, επη- ράζει και τό μέλλον. Η ιστορική διά- σταση των πραγμάτων ύφίσταται στο έδω και στο τώρα, παρά τίς όποιες συν- ειδητές παραποιήσεις και παρερμηνείες, μέ στόχο βασικά πολιτικό. Η έμμونه, άλλοτε σέ δευτερεύουσες λεπτομέρειες και άλλοτε σέ γενικεύσεις ή άπλουστεύ- σεις αληθινά συνθέτων καταστάσεων βιάζουν τήν αλήθεια. Γι' αυτό πιστεύω ότι τά βιβλία αυτά κινούνται σ' ένα φαντασιακό -όχι φανταστικό- ιστορικό επίπεδο, μέ αποτέλεσμα να γενικεύουν τά μερικά και να καθιστούν μερικά τά γενικά».

Συγχαίρουμε τόν κ. Νικολαΐδη και όλους όσους θα γεμίσουν τήν αποθήκη τους μέ τέτοια πυρομαχικά όπως τά κεί- μενα του βιβλίου αυτού.

Π. Β. Πάσχος

Ἡ Κυρά

Ἡ Λεϊλά ἦταν καλή γυναίκα κι ἄς ἦταν Τουρκάλα. Ἦταν φτιαγμένη ἀπό καλή πάστα καί ὅλοι, Τοῦρκοι καί Ρωμοί τήν ἐκτιμοῦσαν καί τή σέβονταν. Κόντευε πιά τὰ ἐβδομήντα μὰ δέν τό ἔδειχνε καθόλου, οὔτε ἡ ὄψη της οὔτε καί ἡ ζωή της. Χήρα ἀπό τὰ νιάτα της δέν θέλησε νά ξαναπαντρευτεῖ. Παιδιά δέν εἶχε μὰ ὅλα τὰ παιδιά τοῦ χωριοῦ ξημεροβραδιάζονταν στήν αὐλή της. Ἔκανε κάτι μπακλαβάδες ἡ Λεϊλά, νά γλείφεις τὰ δάχτυλά σου! Κι ἔφτιαχνε καί μιὰ βυσσινάδα ἡ ἀφιλοτίμη, πού τέτοια δέν εἶχε κανεῖς ξαναπιεῖ.

Σάν ἀστραπή ἔφτασε τό μαντάτο σ' ὅλους τούς μαχαλάδες. Τρεῖς ζαπτιέδες μέ καμιὰ δεκαριά γενίτσαρους ξεπέζεψαν στό κονάκι τῆς Λεϊλά. Κλείσανε τότε ὅλες οἱ πόρτες κι ὅλα τὰ παραθύρια καί μέσα ἀπό τίς χαραμάδες τὰ μάτια πάσχιζαν νά δοῦν καί οἱ καρδιές χτυποῦσαν μέ ἀγωνία. Ὅχι ἄλλο αἶμα, Θεέ μου, ὄχι!

- Ἀφέντη, ἀφέντη, ἀνοιξε!

Ἡ φωνή τοῦ Νικόλα γεμάτη τρόμο ἔφτασε πίσω ἀπό τήν κλειστή πόρτα τοῦ παπα-Λάμπρου. Σήκωσε ἐκεῖνος ἀμέ-

σως τήν ἀμπάρα καί χύμηξε μέσα ὁ μικρός.

- Ἀφέντη, μ' ἔστειλε ἡ Λεϊλά καί μοῦ πε νά σοῦ πῶ νά φυλαχτεῖς. Φύγε ἀπ' τό χωριό, τράβα στό λημέρι τό κλέφτικο, γιατί αὐτοί γιά σένα ἦρθαν.

- Ποῦ νά πάω, γιέ μου; Ποῦ ν' ἀφήσω τό χωριό στά χέρια τους; Ἄν δέν βροῦν ἐμένα, θά ξεσπάσουν πάνω σας! Νά σωθῶ ἐγώ καί νά βρεῖτε τόν μπελά σας ἐσεῖς; Ὅχι, ὄχι, Νικόλα, αὐτό δέν τό θέλει ὁ Θεός.

Ὁ παπα-Λάμπρος χάιδεψε τό μουσκεμένο ἀπ' τήν τρεχάλα κεφάλι τοῦ Νικόλα, τόν σταύρωσε καί τόν ἔβαλε στό ὑπόγειο ὥς νά περάσει τό κακό. Μάνα νά τόν ψάξει δέν εἶχε ὁ Νικόλας κι ὁ πατέρας του ἦταν στό βουνό. Ἦταν τό ψυχοπαίδι τῆς Λεϊλά.

Σήκωσε τήν ἀμπάρα ὁ παπα-Λάμπρος καί βγήκε στητός καί λεβέντης στούς δρόμους. Κόντευε πέντε καί ἦταν ἡ ὥρα γιά τόν Ἑσπερινό. Τά μάτια πίσω ἀπό τίς χαραμάδες ἔλαμψαν καί οἱ καρδιές παρηγορήθηκαν. Σέ λίγο ἀκούστηκε ἡ καμπάνα καί τὰ δάχτυλα ἀκούμπησαν εὐλαβικά τὰ μέτωπα. Τά κορμιά

ἀναδιπλώθηκαν κάτω ἀπ' τό σημειο τοῦ σταυροῦ.

- Ἄχ παπα-Λάμπρο, ποιός θά 'ρθει στόν Ἑσπερινό; ψιθύρισαν τά χεῖλη.

Μά οἱ πιό ἀνήσυχες ματιές ἔπεφταν στό μεγάλο ξεπόρτι τῆς Λεϊλά, τό ξεπόρτι πού ἔπνιγε τά καλοπιάσματα καί τίς ἀπειλές τῶν ζαπτιέδων.

- Λεϊλά, πρέπει νά μᾶς βοηθήσεις! Τοῦτοι ἐδῶ θά κάνουν μεγάλο κακό. Ἡ δική σου ἡ μαρτυρία ἔχει μεγάλη ἀξία, γιατί ὅλοι ἐδῶ σέ ὑπολογίζουν, Τοῦρκοι καί Ρωμοί, προσπάθησε νά τήν κολακέψει ὁ ζαπτιές.

- Μέ ὑπολογίζουν, γιατί κρίνω δίκαια, ἀπάντησε ἐκείνη. Ἐγίνα ἐβδομήντα χρονῶν καί δέν ἔκαμα καμιά ἀτιμία. Αὐτό πού ζητᾶτε νά κάμω εἶναι ἄτιμο!

- Λεϊλά! ἔχασε τήν ὑπομονή του ὁ ζαπτιές. Θέλεις δέ θέλεις θά ὑπογράψεις ὅτι ὁ παπᾶς ὑποσκάπτει τά θεμέλια τῆς Ὁθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας. Τελείωνε, λοιπόν, νά ξεμπερδεύουμε, γιατί ἔχουμε κι ἄλλη δουλειά νά κάνουμε.

- Καί ποιά εἶναι ἡ ἄλλη δουλειά, ζαπτιέ; ἀγρίεψε ἡ Λεϊλά. Μήπως ἔχεις βάλει σκοπό νά ἀρπάξεις παιδιά; Πρόσεξε, γιατί ὁ ἀγάς μου ὑποσχέθηκε πῶς δέν θά πειράξει τό χωριό μας. Ἐχεις βούλα τοῦ ἀγᾶ; Σέ ρωτῶ: ἔχεις;

Κοιτάχτηκαν μουνδιασμένοι οἱ Τοῦρκοι.

- Τουρκάλα εἶσαι, ὠρὴ ἢ Ρωμιά; Βάι, βάι, μάννα μου, πῶς κάνεις ἔτσι; προσπάθησε νά βγεῖ ἀπό τή δύσκολη θέση ὁ ζαπτιές.

- Τουρκάλα εἶμαι, ζαπτιέ, μά τ' ἄδικο δέν τό θέλει οὔτε ὁ Ἀλλάχ! Εἶπε κοφτά ἡ Λεϊλά. Κι ἂν δέ θέλεις νά βρεῖς τόν μπελά σου ἀπό τόν ἀγά, πάρ' τους ὅλους καί φύγετε ἀπό τό χωριό.

- Θά φύγουμε, Λεϊλά, μά θά ξανάρθουμε. Ὁ γκιαουρόπαπας δέ θά γλυτώσει, μούγκρισε ὁ ζαπτιές.

Ἄνοιξε μέ κρότο τό μεγάλο ξεπόρτι τῆς Λεϊλά κι οἱ Τοῦρκοι ἀγριεμένοι καβάλησαν τ' ἄλογά τους. Διέσχισαν τούς ἄδειους δρόμους μέ βροσιές καί ἀπειλές καί ὕστερα κάλασαν κατά τήν πόλη.

Μέ μιᾶς ἔτριξαν οἱ ἀμπαρωμένες πόρτες καί τά σπίτια ἀπ' τά ἀνοιχτά παράθυρα γέμισαν φῶς. Ἡ πρώτη πού βγήκε ἀπό τό σπίτι ἦταν ἡ Λεϊλά. Βγήκε καί τράβηξε κατά τήν ἐκκλησιά.

- Ἀφέντη, ἀφέντη, ἦρθε ἡ ὥρα, εἶπε καί στάθηκε μπροστά στήν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ. Βάπτισέ με, παπα-Λάμπρο, κάνε με Χριστιανή, παρακάλεσε ἡ Λεϊλά.

- Θά σέ σκοτώσουν ἂν τό μάθουν, εἶπε μαλακά ὁ παπα-Λάμπρος.

- Δέ θά τό μάθουν, μά κι ἂν μέ σκοτώσουν ἄς μέ σκοτώσουν· ἐβδομήντα χρόνια μοῦ χάρισε ὁ πλάστης μου, εἶπε ἀποφασισμένη ἡ Λεϊλά.

- Μόλις κοιμηθεῖ τό χωριό, Λεϊλά, νά ῥθεις κρυφά νά σέ βαπτίσω, εἶπε συγκινημένος ὁ παπᾶς.

- Ὅχι κρυφά, ἀφέντη! Ἄς τό μάθουν ὅλοι οἱ χωριανοί. Τοῦρκοι καί Ρωμοί μ' ἀγαποῦν, κανένas δέν θά πάει νά μέ προδώσει. Τήν Κυριακή, μόλις σχολάσει ἡ ἐκκλησιά, θά ῥθῶ νά μέ βαπτίσεις.

Ἡ Λεϊλά θά γίνει χριστιανή!

Ἡ εἶδηση ἔκανε φτερά καί φτέρωσε τίς καρδιές τῶν ραγιάδων. Ἡ ἀγαπημένη τους Λεϊλά δέν θά ἦναι πιά Τουρκάλα. Κάποιοι στόν τουρκομαχαλά τή μακάρισαν γιά τήν τολμηρή ἀπόφασή της.

- Ἀφέντη, πρέπει νά σοῦ μιλήσω!

Ἡ Ἀϊσέ, ἡ ἀδελφή τοῦ ἀνδρα τῆς Λεϊλά, περίμενε τόν παπα-Λάμπρο στήν

αυλή της ἐκκλησιᾶς καί μόλις τελείωσε ὁ Ἑσπερινός τόν πλησίασε.

Χτύπησε ἄτακτα ἡ καρδιά τοῦ παπᾶ. Θά ἔφερνε σίγουρα ἀντίρρηση, θά δημιουργοῦσε προβλήματα, δέ θ' ἄφηνε νά βαπτιστεῖ ἡ Λεϊλά.

- Τί εἶναι, Ἀϊσέ; πές μου, εἶπε ὅσο πιό ψύχραιμα μποροῦσε ὁ παπα-Λάμπρος.

- Δέν πρέπει αὔριο νά βαπτίσεις τή Λεϊλά, εἶπε κατηγορηματικά.

- Γιατί, Ἀϊσέ, ἀφοῦ τό θέλει τόσο πολύ; προσπάθησε νά τῆς ἀλλάξει γνώμη ὁ παπάς.

- Πρίν πεθάνει, ἀφέντη μου, ὁ ἀδελφός μου, μοῦ εἶπε πώς τή Λεϊλά τήν ἄρπαξαν οἱ δικοί μας μωρό παιδί ἀπό τούς Ρωμούς καί πώς εἶναι βαπτισμένη Χριστιανή καί τό ὄνομά της εἶναι Δέσποινα. Μοῦ ἄφησε ἐντολή νά τό πῶ μόνο ἂν χρειαστεῖ. Μά τώρα βλέπω ὅτι χρειάζεται. Ἴσως γι' αὐτό ἦταν μ' ὅλους μας τόσο καλή, ἀπόσωσε τήν κουβέντα της ἡ Ἀϊσέ.

Ἡ Δέσποινα ἦταν καλή γυναίκα καί ἦταν καί Χριστιανή. Δέν ἦταν μόνο πού ἦταν φτιαγμένη ἀπό καλή πάστα, ἦταν καί πού κάποτε τή βάφτισε καί τή μύρωσε ἕνας παπάς. Οἱ Τοῦρκοι τήν τιμοῦσαν καί τή σέβονταν, οἱ Ρωμοί τήν εἶχαν καύχημά τους καί ὁ Νικόλας ἄφοβα πιά τήν ἔλεγε μάνα του.

Ὅχι, ὄχι μόνον ὁ Νικόλας, μά ὅλο τό χωριό! Γιά ὅλους ἦταν μάνα ἡ κυρά Δέσποινα!

E.B.

Τά ἐξώφυλλά μας

ΜΠΡΟΣΤΑ: Προκήρυξη τοῦ ἱ. Καποδίστρια

ΠΙΣΩ: Ὁστεοθήκη τῆς Λασκαρίνας Μπουμπουλίνας, Μουσεῖο Σπετσῶν

ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ

Μηνιαῖο Ὅργανο Ὁμωνύμου
Ὁρθοδόξου Ἀδελφότητος
ΚΩΔΙΚΟΣ: 2534

Ἔτος ΞΖ' - Ἀρ. φύλλου 795
Μάρτιος 2012

Ἰδιοκτησία - Ἐκδοση
Ο.Χ.Α. «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ»
Πέλοπος 7, 546 33 Θεσσαλονίκη
Τηλ. - fax: 2310 270630, 274518

Ἐκδότης - Διευθυντής Συντάξεως:
Σάββας Ν. Ξανθοπούλου
Πέλοπος 9
546 33 Θεσσαλονίκη

Στοιχειοθεσία, ἐνθέσεις, ἀποχρωματισμοί, καλλιτεχνική ἐπιμέλεια:
«Χριστιανική Ἐλπίς»,
Φίλυρο Θεσ/νίκης
Τηλ. & fax: 2310 677421

Ἐκτύπωση-Βιβλιοδεσία: «Μέλισσα»
Ἀσπροβάλτα Θεσσαλονίκης

Ἐτήσια συνδρομή
Ἐσωτερικοῦ: 10 εὐρώ,
Κύπρου: 20 εὐρώ

Ἐξωτερικοῦ: 30 εὐρώ
(Η.Π.Α. 40 δολ.,
Καναδά 45 δολ.,
Αὐστραλίας 50 δολ.)

Ἐπιστολές - Συνδρομές
Περιοδικό «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ»
Πέλοπος 7,
546 33 Θεσ/νίκη

Ἀρ. λογ. ΑΓΡΟΤΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΑΣ:
074 01 011532 20
Ο.Χ.Α. «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ»

Γιά τούς συνδρομητές τοῦ ἐξωτερικοῦ
IBAN:
GR 73 0432 3240 0007 4010 1153 220
ATEBank SWIFT or BIC code:
ABGRGAA

THE BRIDE AND GROOM, 1800-1810
A reproduction of the original painting, which was the first to be painted in the collection of the National Museum of the Republic of Armenia. The painting is a portrait of a woman, likely a historical figure, wearing a yellow headscarf and a blue garment with gold embroidery. The painting is set within a dark, ornate frame and is displayed in a niche with a decorative white archway.

